

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 23. aprila 1936

Štev. 16.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Pošte hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razgled po svetu

Kdo bo plačal?

Polom velezavarovalnice „Phoenix“ in njega posledice. — Z njenimi milijoni so se redili i heimwehrovci i hitlerjevci

Ljubljana, 21. aprila

Po Kreugerjevi in Staviskega aferi se ni bilo tolikšnega finančnega poloma, kakor ga doživljamo te dni na Dunaju: ene izmed največjih življenjskih zavarovalnic na svetu, slavnostnega „Phoenixa“, danes tako rekoč ni več.

Staviskega polom je stal Francoze nekaj sto milijonov frankov. Phoenixova katastrofa je požrla milijarde; to se pravi, nekajkrat več kakor afere sleparske ruskega pustolovca na Francoskem. To ugotovimo le zato, da ne pozabimo, kar bi zagovorniki diktatur hoteli, da se pozabi: da namreč sleparije na debelo niso privilegij demokracije, nego da se bujnejše cveto pod režimi, kjer ljudstvo ne pride do besede in do nadzorstva.

Toliko samo mimo grede. Zdaj pa dajmo besedo drugim, da nam podajo sliko o pomenu, razvoju in padcu propadle velezavarovalnice.

Londonski „Economist“ pravi:

Predsednika grške vlade Demertzisa (na sliki) je pretekli teden zadela kap. Njegov naslednik je postal general Metaxas.

gače ne bi bili Čehi zdaj izgubili več sto milijonov; v Avstriji pa sploh še mislili niso na to, da bi Phoenixove zadeve malo razčistili — čeprav so v

primanjkljaja več ko 1 1/2 milijarde Din — strahovit znesek za malo Avstrijo. Izgovarjala se je, da je padec dolarja kriv te izgube. Delno že; toda pravi vzrok poloma je neobzdrana spekulacija, ki jo je uganjalo vodstvo, odgovornost zadene pa upravni svet.

Generalni ravnatelj Phoenixa, dr. Berliner, je pred kratkim umrl. Svetnik Henrik Ohsner, vladni poverjenik za Phoenixove zadeve, je šel sam v smrt. Tako sta torej izginili dve izmed najnadležnejših prič...

„Avstrijska vlada je bila v tesnih stikih z zavarovalnico. Po polomu avstrijskih velebank so namreč edino še zavarovalnice razpolagale z večjo gotovino. In tako je vlada vselej, kadar je bila v stiski za denar, potrkala pri Phoenixu — nikoli ne zaman.

Toda Phoenix ni pomagal samo vladi, nego je podpiral tudi njen heimwehr. Ali je potem čudno, če je vlada zatisnila oči pred Phoenixovimi spekulacijami, čeprav so bile denarne teža-

Novi vpoklici v Italiji: V navzočnosti italijanskega prestolonaslednika so v Napoliju svečano uvrstili pod orožje novince letnika 1935.

ve te zavarovalnice v Avstriji že dve leti javna tajnost?

Pa ne samo heimwehru, tudi hitlerjevem je bil pokojni Phoenix rad na uslugo. In seveda tudi vladnim krščanskim socialcem.

Nacionalni socialisti izrabljajo danes Phoenixov škandal na vse pretege (v vodstvu zavarovalnice so sedeli židje) zoper vlado in režim — prej se jim pa ni za malo zdelo, jemati denar iz radodarnih rok zavarovalnice. Phoenix je namreč posodil avstrijskim hitlerjemcem okoli 600 tisoč Din za nakup Rjave hiše v Lincu — zato sta pa njihova voditelja Prosch in Habicht podpisala pogodbo z zavarovalnico, po kateri se morajo avstrijski nacisti zavarovati izključno samo pri Phoenixu.

Primanjkljaj zavarovalnice cenijo ta trenutek na dobro poldrugo milijardo din. Toda nedvomno je, da bo preiskava pokazala, da je še večji. Tega smo že vajeni pri aferah, kjer posreduje država.

„Kdo bo plačal izgubo? Vlada hoče polovico primanjkljaja zvaliti na vse avstrijske zavarovalnice, ne glede na to, pri kateri zavarovalnici so zavarovani: 30 let bodo morali plačevati višje premije. Drugo polovico misli pa dobiti z novim znižanjem plač zavarovalniškega osebja. Tako bo spet delovni sloj plačal troške za brezvestne spekulacije nekaterih mogočnikov.

Tansko jezero-angleško!

Po porazu Abesinije bo treba razdeliti plen. — Angleži so se začeli zanimati za Dunaj in Prago

Italijani so bili že prejšnji teden prodrli do bregov Tanskega jezera in zasadili ob njem savjsko zastavo. Naši bralci že vedo, da je to jezero Angležem več vredno kakor vsa Abesinija; zaradi njega so tudi tako neizprosni v Ženevi. Tansko jezero napaja Nil, Nil redi prst, prst pa rodi bombaž v Egiptu in Sudanu.

Ko so torej Italijani prodrli do Tanskega jezera, je zapisal londonski „Daily Express“ telehteine in daljnosežne besede: „Italijanska zastava plapolna na bregovih Tanskega jezera.“

To jezero je doslej veljalo za britansko, čeprav leži na abesinskih tleh. Vode Tanskega jezera se izliva v Nil. In Nil, ki so ga angleški inženjerji ukrotili in uredili, napaja sudanske planjave in prinaša življenje v Egipt.

Toda nikar se ne vznemirjajmo! Tansko jezero je še zmerom britansko in bo tako tudi ostalo.

Italijanski vojniki taboré na bregovih jezera, toda angleški mornarji stražijo Šueški prekop. Če bi Italijani hoteli Sudan in Egipt oropati vode, bi britansko brodogradništvo presekalo zvezo med italijansko vojsko in Italijo.

Italijanske čete naglo prodirajo; vojni poročevalci pričakujejo vsak čas padca Adis-Abebe. Abesinci so vojno izgubili — in Angležem, tistim Angležem, ki so Haileja Selasija s svojim podpiranjem pogladi v vojno, danes ni pri srcu usoda zapeljane naroda: Angležem je danes najvažnejša ugotovitev, da je Tansko jezero (na abesinskih tleh v italijanskih rokah!) britanska last. Ali je potem čudno, da danes živ krst več ne veruje v Zvezo na-

rodov, če je pa odvisna od ljudi, ki kar cinično priznajo, da jim je boj za pravico drugih narodov samo krinka za lastne sebične namene?

Po Srednji Evropi potuje te dni ugleden, že star angleški državnik: sir Austen Chamberlain, častivreden konservativec starega kova, bivši britanski zunanji minister in edini še živeči podpisnik locarnske pogodbe. Možu je že dobrih 70 let, torej za zabavo gotovo ne potuje tako

General Metaxas, novi predsednik grške vlade in grški zunanji minister.

jašema od nekaznovane nazistične dinamike.

Austen Chamberlain je tako utegnil izvedeti prav zanimive reči, na Dunaju je pa imel gotovo tudi priložnost dati kaj dobrih naukov in povedati kakšno elementarno resnico. Tako na primer tisto, da pameten štrateg pač ne išče novih sovražnikov („Viel Feind“ viel Ehr“) je bilo vendar rajhovski geslo med vojno in ne avstrijsko! in

ne slabi svojih moči z delitvijo na več front. (V mislih imamo največjo Dollfusovo napako, ko je razgal — pač na ukaz od zunaj — svojega naravnega zaveznika v boju s hitlerjevstvom: socialistično stranko.)

Kaj prida več od dobrih naukov in nasvetov pa Chamberlain na Dunaju in v Pragi bržčas ne bo pustil. Ne samo da danes še zdaleč nima več tistega vpliva kakor nekoč, nego je na koncu koncev tudi on Anglež, t. j. pristaš sebične, a hkratu za Angleže same škodljive teze, da naj Evropa sama uredi svoje račune, brez anglosaške pomoči.

Francozi pojdejo konec meseca na volitve. Čeprav je minilo že precej tednov od razpusta parlamenta in razpisa novih volitev, doslej skoraj še ni bilo na Francoskem pravega volilnega razpoloženja. Francozi so se preveč zamislili ob dogodkih 7. marca in naslednjih dni, da bi se utegnili kaj prida posvetiti svoji najvišji državljanski dolžnosti in... pravici.

Nekoliko živahnjeje se postalo šele zadnje dni. Desničarji imajo argumentov proti levicarjem polno torbo: šli so ponje na pósodo na Špansko, kjer je zavladala levica. Bilanco njene vlade beremo v provinčnem lističu „Courrier du Sologne“ iz Romorantina: v enem mesecu 51 ubojev, 16 cerkv, 11 samostanov in mnogo trgovin zažganih.

Levicarji se pa ne dajo ugnati. Vsaka revolucija terja žrtve, oporekajo, sicer naj se pa desničarji rajši ogledajo po diktatorskih državah, če že hočejo o žrtvah govoriti.

To predvolilno pesem že poznamo. Naše bralce bo bolj zanimala prognoza. Po sodbi znavalcev francoskih razmer ni pričakovati posebnih sprememb — kvečemu sunek na levo, na desno pa nikakor ne. Observer.

Po bombardiranju Hararja v južni Abesiniji: Ena izmed prvih slik, ki so prispele v Evropo o razdejanju Hararja po obstreljevanju iz italijanskih letal.

Družba „Phoenix“, ustanovljena leta 1882, je bila v svojih početkih skromna in neznatna, ko je prišla na višek moči, je pa segala njena oblast od Nemčije do Iraka, od Poljske do Španije in Maroka. Njen procvit je združen z imenom Wilhelma Berlinerja, pred kratkem umrlega generalnega ravnatelja: ta mož si je bil namreč zadal nalogo, da ustvari iz Phoenixa prvo in najmočnejšo zavarovalnico na svetu.

Phoenix je deloval v Nemčiji, na Češkem, v Avstriji, na Madžarskem, Poljskem, Grškem, v Romuniji, Italiji, Turčiji, Jugoslaviji in Egiptu, skratka v vsej Srednji Evropi in na Balkanu. Ko so omenjene države prišle v škrpice s svojimi valutami in je zavladal sistem zakonskih dekretov, je Phoenix izgubil veliko denarja; prvič zato, ker so mu čez noč zmrznili milijoni in milijoni, drugič pa zaradi padca premij. Nekateri gospodarski strokovnjaki mislijo zato, da je bila zavarovalnica že l. 1931 v polomu; gotovo je za zdaj le to, da se je dr. Berliner v zadregi zatekel k borznim spekulacijam, da pride do potrebnih denarnih sredstev.

Leta 1932. so na borzi že začeli šušljati, da uradna bilanca zavarovalnice nikakor ni točna slika dejanskega položaja. Zato je češkoslovaška vlada takrat zavarovala pred tujimi zavarovalnicami, ki imajo podružnice na Češkem. Toda njeni ukrepi niso bili dovolj radikalni (dru-

Iz brnske „Arbeiter-Zeitung“ posnemamo pa tole:

25. marca se je na vrat na nos sestal avstrijski ministrski svet. Stvari, ki so imeli o njih razpravljati, so bile tako važne, da niso niti utegnili čakati Schuschniggove vrnitve iz Rima. Šlo je za to, da se pri priči kaj ukrene, da se zavre katastrofa Phoenixa; njega polom bi namreč usodno prizadel vse avstrijsko gospodarstvo.

Toda bilo je že prepozno. Phoenixu ni bilo več rešitve. Vlada je morala priznati, da je

Pogreb nemškega poslanika v. Hoescha v Londonu: angleški ministri v pogrebni sprejmu. Z desne na levo: prvi lord admiraltete Monsell, zunanji minister Eden, sir John Simon in sir Robert Vansittart. Za njimi tuji diplomati, v sredini italijanski poslanik Grandi.

Robinzonade se ji je zahotelo - siromak nien mož bi pa plačal račun...

Zakonska komedija brez happy-enda

(ki) Newyork, aprila.

»Dear old daddy! Dragi, dobri močiki! Tvoja srčna želja se ti bo vendar izpolnila. Tolikokrat si nas že poslal k vragu, da ti bo novica o našem sklepu prav gotovo v veliko veselje. Ne samo jaz, tvoja žena, tudi najine tri hčere so sklenile za zmerom dati slovo dolgočasnemu Detroitu. Vse bomo odšle na neki otok v Južnem morju in bomo poslej živele kakor Robinzoni. Ne išči nas. Jalovo bi bilo vse iskanje! Tvoja zvesta Alice.«

Mister Whitehead ni vedel, ali naj ob tem pismu vriska ali joka. Izgubil svoje Alice in svojih treh hčera bi bil z lahkoto prebolel. Mnogo občutljiveje ga je pa zadela izguba 5000 dolarjev, ki so skupaj z njegovimi dragimi ženskami izginili iz hiše ko kafa. Vsekakor mora biti življenje modernega Robinzona združeno z velikimi izdatki. V svojem srdcu je mister Whitehead izpremenil nekaj kosov pohištva v drva. Potlej se je pa le pomiril in se je spet vrnil k svojim vsakdanjim opravkom.

Minili sta dve leti. Mister Whitehead je živel pokojno samsko življenje. Res je sicer moral hoditi na kosilo in večerjo v gostilno, zato je pa pri njem doma vladal rajski mir.

Od žene in hčera ni dobil nobenega glasu. In dobro je bilo tako, zakaj medtem je bil mister Whitehead začel obračati oči za nekim mladim, zalim dekletom, za strežnico v gostilni. Tudi mali plačolaski je bil zelo všeč. Lepega dne je miss Betty odvedela službo; njen šef je izgubil z njo spretno natakario in zvestega gosta, kajti mister Whitehead in strežnica sta se vzela.

Mlada zakonca sta bila s svojo izbiro kar zadovoljna. Razumela sta se imenitno in vsak mesec je romalo okroglo število dolarjev v banko.

V to domačnostno idilo je pa pred kratkim kakor bomba udarila Jobova vest. Mistress Whiteheadova je odprla na moža došlo brzjavko in začudeno brala tole sporočilo:

»Samote nam je dovolj, hoče se nam spet domačije. Pošlji z obratno pošto denar za potnino. Ljubeča te Alice.«

Ko se je mister Whitehead po končani pisarni vrnil domov, mu je žena brez besed pomolila brzjavko pod nos. Od strahu se je mož spustil na najbližji stol. Ko se je nekoliko opomogel, je začel pojasnjevati: od prevelike sreče je bil takrat pozabil tožiti svojo prvo ženo za ločitev zakona. Tako je bil zdaj srečno z dvema poročen, in prva se je prav zdaj pripravljala, da se vrne v naročje svojega draga »daddyja«.

Mistress Whiteheadova št. 2 je opustila običajno pridigo in je rajši poskrbela, da ne dobi njena tekunica niti prebitega centa za potnino. Ko se je mistress Alice Whiteheadova vzlic temu teden dni nato vsa togota prikazala v stanovanju, je zletela po najkrajši

poti na cesto. Kajpada jo je takoj ubrala k sodniku in tožila svojo tekunico, češ da ji je odujila moža. Tudi mistra Whiteheada je sodnik trdo prijel. Ali bo vzel ženo in hčere spet nazaj in uvedel ločitveni postopek zoper svojo drugo ženo — ali pa...

Toda mistra Whitehead št. 2 ni držala križem rok. Šla je v najbližnjo detektivsko pisarno in naročila, naj poizvedo, kako in kaj je bilo tisto z robinzonado. In detektiv je res kmalu spravil na dan, da se je robinzonada štirih dam nehala že na obrežju Pacifika, v San-Franciscu. Tamkaj so ostale ves ta čas, a nikakor ne v pobožni samoti, temveč v kaj živahni in razposajeni družbi. Ko jim je denar skopnel, jih je pa spet obšlo koprnjenje po »daddyju« in njegovim denarnici.

Zdaj je kajpak mister Whitehead tisti, ki je vložil ločitveno tožbo zoper svojo lahkomišno ženo. Kako se bo pravda končala, je pa težko napovedati, ker je zadeva pravno hudo zapletena.

Kaj znanost še čaka

(ZK) Atlanta, marca

V Georgia-Press-Institutu je ondan govoril dr. Watson Davis o štirih področjih, ki jih znanost še ni zavojevala. Ta štiri področja so:

1. Oba ugonabljalka človeštva rak in organska srčna napaka — in navadni prehlad.

2. Novi viri energije, ki bodo nadomestili premog in petrolej.

3. Proučitev duševnih bolezni in odgoj takih ljudi, da bo vladal mir na svetu in da bo delo pošteno razdeljeno med ljudmi.

4. Odkritje skrivnosti življenja, razlika med živim in neživim, med stvarstvom in umetnim življenjem.

Eden izmed največjih napredkov zadnjih 15 let se zdi Davisu to, da so začeli časopisi posvečati veliko in resno pozornost znanstveni reportaži.

Predsednik francoske vlade Albert Sarraut je imel te dni v Parizu na banketu lastnikov provincinskih listov svoj prvi radijski volilni govor.

Teater v zakonu

Tri sličice iz treh mest

Komedija:

Gospa Hana in medij

Praga, aprila

Mnogo let sta živela gospa Hana in gospod Karel v srečnem zakonu in nikoli se ni nič pripetilo, kar bi bilo sožitju v škodo. Zdaj je pa iznenada prišlo do preloma: gospa Hana je vložila tožbo za ločitev zakona, češ da je mož grdo ravnal z njo in jo zanemarjal.

Karel se je branil; dejal je, da je njegova žena zadnje čase zašla med spiritiste in da je to v kvar njenemu značaju. Nič več mu ne kuha mesa, češ da vodi uživanje mesne hrane v poživljenje, nič več noče izpolnjevati zakonskih dolžnosti, češ da mora živeti popolnoma deviško življenje. To pa še ni vse: njegova žena ima vrhu vsega tesno razmerje z nekim — moškim medijem. Hočeš nočeš jo je tedaj vrgel na cesto in vzel na stanovanje neko drugo žensko. Ali mu more kdo to zameriti?

Tako se je izgovarjal mož, toda gospa Hana je skušala — njegove očitke ovreči. Izjavila je, da je njegovo razmerje do moškega medija docela nadčutnega značaja in da goji to razmerje le v svrhu okrepitve svoje duše.

Ker si sodišče ni bilo zastran spiritističnega razmerja popolnoma na čistem, je razpravo odgodilo in povabilo k zaslišanju še oni moški medij, da bo izpovedal, kako je tisto zastran »krepitve« duše...

Tragedija:

In vendar ji je bilo žal

Pešta, aprila

Marija Kovacs je nekega dne brala v časniku tale ženitni oglas: Slaven magnat vzame za ženo gosposlično, ki mu prinese 2500 pengov. Ne bo ji žal.

Nu, ravno 2500 pengov si je bila Marija prihranila, zato je pisala in dobila tudi odgovor. Kajpada je morala izročiti teh 2500 pengov baronu Juriju Orczyju — tako je bilo namreč inserentno ime —, ker si je bil to izgovoril kot pogoj za poroko.

Zakon pa ni bil srečen. 2500 pengov (25.000 Din) je kmalu vrag vzel in lepega dne je Marija izvedela, da je bil baron že nekajkrat poročen. Ko se je natančneje informirala, je celo prišlo na dan, da njegov tretji zakon sploh še ločen ni.

Baron Orczy se je moral zago-varjati pred sodiščem zaradi prevar in mnogoženstva. Obsodili so ga na 15 mesecev ječe.

In Mariji je bilo torej vendarle žal...

Tragikomedija:

Tašča je vsega kriva...

Pariz, aprila

Zakonska razprtija se je začela, ko je mož očital svoji ženi, da ravna njena mati grdo z njim, češ da vse zasmehuje, kar stori ali hoče storiti. Žena se je pa zavzela za svojo mater, češ da je »izredno bistroumna in izkušena ženska in da se vsakdo lahko pri njej uči«.

Ker se mož nikakor ni maral s tem sprijazniti, je žena vložila tožbo za ločitev. Navajala je, da njen mož sicer nič več ne ugovarja zoper obiske svoje tašče, zato pa tudi ne kaže več nikakega zanimanja za zakon, ne za gospodinjstvo. Svoje gnotne obveznosti sicer brez ugovora izpolnjuje, toda vse tiste ure, ki jih presedi doma, ne zine niti besedice. »To neprijazno sožitje, to vsestransko zanemarjanje moje osebe postaja že neznosno.«

Toženec je izjavil, da očita svoji ženi v glavnem le to, da se ni zavzela zanj. Kmalu mu bo petdeset let, že od mladega se je zmerom sam preživljal in zato ne prenese, da bi bil pod copato svoje tašče.

Sodniku se je vendarle posrečilo najti srednjo pot in tako sta se zakonca lepo spravljena vrnila domov. (fi)

Italija ima največ izseljencev

(jk) Zeneva, aprila

Mednarodni delovni urad je izdal študijo o izseljevanju. Med evropskimi državami je Francija tista, kamor se priseljuje največ ljudi. Leta 1927 se jih je priselilo 61.000, naslednje leto 98.000, leta 1929 pa že 199.000. Leta 1930 je priseljevanje na Francosko doseglo rekord: 222.000. Leta 1934 je pa zdrnilo na 72.000 (zaradi strogih priseljevalnih predpisov, izdanih v gospodarski krizi).

Italija in Poljska sta pa tisti dve evropski državi, ki dasta največ izseljencev. Leta 1930 je italijansko izseljenstvo doseglo najvišjo številko: 221.000, domov se je pa vrnilo samo 82.000 Italijanov. Na Poljskem se je izselilo največ ljudi leta 1929: 178.000.

V U.S.A. se je v letih 1927—1929 povprečno priselilo po 170.000 ljudi, v letih krize 1930—1935 pa le še po 15.000.

V Kanadi je v istem razdobju padlo število priseljencev s 137.000 na 5.900.

Mednarodni delovni urad misli, da bodo nekatere spremembe selitvenega gibanja prebivalstva trajno ostale, druge bodo pa izginile, ko se vrne blagostanje.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo

najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršil vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune:

Belgija: št. 3064-64, Bruxelles;

Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst;

Francija št. 1117-94, Paris; Luxem-

burg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno

naše čekovne nakaznice

Zanimivosti z vsega sveta

Najmlajši polkovnik na svetu je po poročilih pariškega lista »Choc« sin diktatorja republike San - Domingo, predsednika Trujilla. Četudi je star šele 4 leta, ima že čin konjeniškega polkovnika in dobi 300 dolarjev plače na mesec.

»Bulimija«, bolezen, ki se kaže z nenasišno lakoto, se je pojavila v Voronežu na Ruskem. Neki tak bolnik pojé na dan 20 jajc in 9 kil kruha in pojé po 30 skodelic čaja. V 11 mesecih se je zredil za 60 kil, vendar se komaj drži pokonci, tako slab je. Neki drugi bolnik pa pojé na dan po 12 kil kruha in dve kili rib in vendar ni nikdar sit.

Čedalje manj milijonarjev je na Holandskem. Leta 1929 jih je bilo še 1360, lani pa le še 649.

8 biserov v eni sami školjki so našli te dni v Bridgetownu v Novi Škotski. Trije so zelo majhni, štirje imajo grahovo velikost, eden je pa mnogo večji od graha in je posebno dragocen.

Največ stalnih dohodkov v filmskem svetu ima po podatkih ameriške davkarije igralka Janet Gaynor: na leto zasluži 253.000 dolarjev (okrog 13 milijonov dinarjev).

Eskimi izumirajo. Neki ameriški učenjak je dokazal, da se jetika med Eskimi močno širi, odkar so v stalnem stiku s civiliziranimi narodi. Bajne učenjaki Eskimi na Aljaski povprečno samo 24 let. Če ne bo zdravstvena oblast česa ukrenila, bodo Eskimi kmalu popolnoma izumrli.

Dve učiteljici — žrivi svojega poklica. V Karvinu na Češkem sta pred kratkim umrli dve učiteljici: nalezi sta se v šoli skratinke od svojih učencev. Učenci so vsi ozdraveli.

Blazna mati vrgla otroka v krop. V Kiebachu v Avstriji je neka Marija Führerjeva v duševni zmedenosti vrgla svoja dva sinova v kotel vrele vode, potem je pa še sama skočila vanj. Vsi trije so v strašnem mukah umrli.

Poslednji potomec Kristofa Kolumba je don Cristobal Columbo. Živi v Madridu v lastni palači. Cristobal je petnajsti neposredni moški potomec odkritelja Amerike in sme nositi vzdevka »marki Jamajke« in »knez Indije«. Z donom Cristobalom bo Kolumbov rod najbrže izumrl, ker se mož nikakor ne mara poročiti.

Najstarejša Madžarka je neka beračica v Budimpešti, stara 104 leta. Že 40 let berači po ulicah, nikoli še ni bila bolna in upa čakati najmanj 300 let.

S čolnom sta preveslala Atlantik dva Norvežana; v 55 dneh sta prišla iz Newyorka v London in tako kljub hudi burji dosegla svojevrsten rekord.

Najrečnejši narod na svetu so kavnavski Indijanci v Kanadi. Od države dobivajo stalno mesečno rento, za otroke ne plačujejo šolnine in tudi zdravijo se na državne stroške. Kajpada tudi davkov ne plačujejo, vrhu vsega dobe zastoj še dva obroka ribjega olja na dan.

Doktorji — vodniki. V Pragi se je začel tečaj za tujske vodnike. Tečaja se udeležujejo tudi dva doktorja modroslovja in več žensk.

Spominski fenomen je bil neki mož, ki je pred kratkim umrl v Parizu. Njegov spomin je bil tako odličen, da je pri priči odgovoril na sleherne vprašanje iz zgodovine. Da je pa ime! tudi sicer nenavadne sposobnosti, se je pokazalo po njegovi smrti: prodal je bil namreč svoje močgane kar 53 znanstvenim zavodom in od vseh spravil denar.

Tiha pisma...

Madžarski pisatelj
Josef Pasztor

Čokat, starejši gospod je stopil v pisarno. Ko je Tatrai zagledal prišleca, so se mu vzradoščeno zasvetile oči.

»Pozdravljen, doktor! Kakšen veter je pa tebe prinesel?«

»Saj veš, stara prijateljca sva,« je začel zdravnik. »Tvoja žena sem poznal že kot dekle, saj sem bil hišni zdravnik v njeni družini. Nu, in zato — se mi vidi — te moram na nekaj opozoriti... Vidva z Emico živita resnično kar najidealnejše zakonsko življenje; tvoja žena ima vse, kar si le poži, skratka vse, da je lahko srečna: dvoje zdravih in čvrstih otrok, zdravje, bogastvo. Toda tebe ima premalo; ti ne utegneš, da bi ji posvetil več pozornosti.«

Tatrai je skesano molčal.

»Ali dobro poznaš Linnerta?« je nenadoma vprašal zdravnik.

Tatrai je postal nestrpen.

»Nikoli nisem imel in nisem iskal priložnosti, da bi ga bliže spoznal. Meni se zdi površnež. Sicer je pa čeden in vljuden dečko. Zakaj me to vprašaš?«

»Nikar se ne vznemirjaj! Prepričan sem, da je zadeva popolnoma

nedolžna... Drugače bi tako ne prišel k tebi.«

»Prijateljček, ti moje žene pač ne poznaš!« je vzkrikel Tatrai in rdečica mu je zalila obraz.

»Mlada in otročja je tvoja žena, nežno čuteča in blagega srca. In prav zaradi tega jo moramo obvarovati sleherne norčije. Že več tednov jo srečavam v Linnertovi družbi. Saj ni sama z njim... Slučajno se srečata, kadar gre Emica z otroki na sprehod. Taka je vsa povest.«

Tatrai se je zasmeljal, toda njegov smeh je bil plehak in hripav. Dobrodušno je potrepljal prijatelja po rami in dejal:

»Kar potolaži se; stvar bom že sam uredil!« Potlej je pa tiho dodal: »Hvala ti, prijatelj, za skrb!«

Spremil je obiskovalca do vrat, toda ko se je vrnil za mizo, se mu je zmrčil obraz. Še nekaj pisem je napisal, potlej je pa nejevoljno zatresnil predal pisalne mize in se začel sprehajati po sobi gor in dol. Mračne misli so ga morile. Ali je to mar mogoče? Nesmisel! Da bi mu Emica kaj prikrivala?

Pogledal je na uro. Nekaj minut je manjkalo do poldneva. Stekel je brž domov. Emica je že posajala otroke za mizo.

Možu je razburjeno utripalo srce. Poljubljal je ženi roko, pogle-

dal ji je v oči, toda žena se je zaskrbnjeno ozrla po otrokih.

»Kje ste pa dopoldne bili?« je vprašal.

»Malo smo se ob neki sprehajali, potlej smo pa zavili v park.«

»Ste koga srečali?« je nestrpo vprašal dalje.

Žena ga je za hip pogledala, potlej je pa nedolžno odgovorila: »Nikogar!«

Mož je brez besed pospravil obed. Potem je vstal in odšel spet v pisarno. Ko je sedel za pisalno mizo, mu je kar razbijalo po sencih. Ni se mogel zbrati. Skočil je pokoncu in divjal po sobi gor in dol.

Ali je mar vendarle res? Ali se mu je Emica zlagala? Saj ju je vendar njegov prijatelj videl, njo in Linnerta... Morda ve celo več, pa me ni maral prestrašiti...

Popoldne se je vrnil domov ob nenavadni uri. Žene ni bilo v stanovanju — in to mu je bilo všeč. Brž je stekel v njeno sobo in zaklenil vrata za seboj. Stopil je k mali ženi pisalni mizi in brskal po predalih. Vso mogočo pestro šaro je našel v miznicah: trakove in čipke, suhe cvetlice, ki jih ji je nekoč podaril, lovorjev venček, ki ga je sama spletla na ženitovanjskem potovanju v Lorettu...

Poslednji predal je bil zaklenjen. Segel je v žep po šop svojih

ključev in jih poskušal zapovrstjo. Sree mu je glasno utripalo — predzadnji ključ je res odklenil. Previdno je izvlekel predalček, in glej: v njem so ležala pisma, njegova stara pisma iz časa ko je bil na potovanjih, in drobna pesmarica, tudi njegov dar. Zdajci sta padli iz knjige dve pismi.

Pismi, brez naslova! Ženin papir... Ženina pisava!

Tatrai je razgrnil prvo pismo in bral. Kakšna budalost je pa to? Nič ni razumel. Žena je pisala sebi: »Moja druga Emica!« Petdeset vrst ognjenvite ljubezenske izpovedi — in naposled: »Vaše snežnobele, mehke ročice tisočkrat poljubljaj Gerard.«

»Gerard? Saj tako je Linnertu ime!«

Ogledal si je še drugo pismo. Tudi to je napisala Emica sama. Odgovor je bil na prvo. Zastrto priznanje, podpis pa: »Vaša žalostna Emica.«

Njegova drobna ženica je dopisovala torej sama s seboj! Na izmišljeno ljubezensko pismo si je sama odgovorila... Čudno!

Tatrai je globoko vzdihnil, vendar mu je vidno odleglo. Pisma je previdno spet položil nazaj in spravil ključ. Potem si je oblekel plašč in stekel na cesto. S taksijem se je odpeljal v Linnertovo stano-

vanje. Čez nekaj minut sta si stala moža nasproti.

»S teboj moram govoriti,« je nagovoril začudenega Gerarda, ko se je pravkar preoblačil. »Koj bom prešel k stvari. Da veš: želim, da se nikoli več ne sestaneš z mojo ženo.«

»Tak, prosim te...«

»Zdaj govorim jaz. Ne bojim se za svojo ženo. Toda rečem ti, ogiblji se je, kjerkoli, sicer bova orala...«

Ko je Tatrai odšel iz Gerardo-vega stanovanja, se je za hip ustavil na stopnišču, da se pomiri; potlej je stekel na cesto in se globoko oddahnil.

Drugi dan je pri obedu spet vprašal ženo, kaj je počela dopoldne. Žena se je z odgovorom nekam izmikala, vendar Tatrai ni maral pokazati svoje vznemirjenosti. Tretji dan je bila žena redkobesedna, četrti dan objokana... Tatrai je dobro videl to spremembo, vendar žene ni vprašal, zakaj se žalosti. Popoldne je spet na skrivaj smuknil v ženin sobo in odklenil izdajalski predal. V pesmarici je bilo že tretje pismo — pismo za Gerarda. Bridki očitki od prve besede do poslednje — ker ni prišel...

Tatrai je odhitel nazaj v pisarno. Zvečer je telefoniral ženi, da

KRATKE ZGODBE

Izredna smola

ali

nezaslišana sreča

(dn) Newyork, aprila

Ameriški listi pišejo o kompleksu hudo nenavadnih naključij.

Miss Alice Carollovo je pred kratkim strela oplazila: ožgalo jo je po obrazu. Pred dvanajstimi leti se ji je pripetila podobna nesreča: med silno nevihto je tresčilo blizu nje, da jo je zračni pritisk vrgel po tleh. Pet let nato ji je strela ožgala obrvi, in čez tri leta si jo je ponovno privoščil Jupiter gromovnik.

Zdaj nastane vprašanje: ali se miss Carollova trdovratno smola drži, da se milo izrazimo — ali pa ima vprav neverjetno srečo, ko je štirikrat tolikanj čudežno ušla strašni smrti?

Zdravilo za ljubosumnost

(kn) London, aprila

Na nekkih angleških klinikah zdravijo ljubosumnost kakor katerokoli drugo bolezen. Recept je tale:

Vstani zgodaj, popij kozarec mrzle vode, nato tečaj pol ure. Uživaj neslane in nezačinjene jedi in študiraj... matematiko.

Priporočamo recept našim cenjenim bralkam in bralcem, ki jih daje ta pekoča bolezen: poskusijo naj ga, nemara bo zaleglo!

Recept je vsaj lahko izvedljiv — izvzemši matematični del, kdor ni za računstvo, bo ljubosumnost bržčas teže iztrebil. (Journal)

Nemška volilna zgodba

(gr) Pariz, aprila

Zapisala jo je »Marianne«. Pravi, da si jo pripovedujejo v Berlinu. Na uho seveda.

V noči s četrta na petek tisti teden pred volilno nedeljo 29. marca so vdrl v Goeringovo zasebno stanovanje. Vlomilcem se je celo posrečilo vlomiti v znamenito železno blagajno predsednika pruske vlade.

In veste, kaj so tam našli? Uradne in popolne številke o izidu plebiscita.

»Vstop prost!«

(hk) Pariz, aprila

V pariškem predmestju Clichyju je gostoval manjši podelski cirkus. Toda zalc premnogim atrakcijam, ki jih je obljubljal, vlc pisanim lepakom, nabitim na vseh vogalih, je bil obisk hudo majhen. Kdo bi tudi šel danes, v porajajoči se pomladi, ko drevje v Luksemburškem parku tako dehteče zeleni — kdo se bo šel zdaj parit v zatohlost pod cirkusko plahto?

Toda cirkuski ravnatelj si je znal pomagati. Za poslednjo nedeljo pred odhodom je dal natisniti nove lepake in na njih se je bralo, da bo popoldne slavnostna

ga ne bo k večerji, ker pojde z nekimi trgovskimi prijatelji iz tuje v gledališče. In tako se je izgovarjal vse naslednje večere.

Teden dni pozneje je bila gospa Emica spet objokana. Popoldne je Tatral spet brskal po njenem predalčku. Našel je — nežne obožbe... Saj je tako itak bolje, je pisala... ko ljubi svojega moža iz vsega srca. Vse je bila le omama... pena... nič drugega.

Ko se je Tatral zvečer vrnil, se je žena zabavala z otroki. Hladno je pozdravil in hotel oditi v svojo sobo.

Žena ga je začudeno pogledala in tiho vprašala:

»In malčki... se poljubljili jih ne boš nocoj?«

Tatral je molče stopil k otrokom in jih poljubil na čela. Potlej je nemo odšel v svojo sobo.

Prihodnji dan se mu je milo storilo, ko je bral ženino peto pismo: »Moj zlati, dobri možek! Zdaj res vidim, da me ne ljubiš več. Grešila sem, priznam... mislila sem na drugega. Bog me kaznuje; zaslužila sem.«

Zvečer se je Tatral zakopal v voji sobi v cele kupe listin. Zdavnaj je že odbilo polnoč, ko se je prikradla žena v sobo. V očeh so se ji svetile solze. Plaho je vprašala:

predstava, in kar je še več vredno, vstop bo »popolnoma prost«.

Prost vstop je lepa reč, celo spomladi: saj lahko brez izdatkov pokažeš otrokom leve, severne medvede, cowboye in druge cirkuske znamenitosti. In tako se je zgodilo, da je bilo tisto nedeljo popoldne pol Clichyja v cirkusu. Ravnatelj je bil videti hudo zadovoljen, saj ni bil niti en sedež nezaseden.

Predstava se je začela. Ljudje so bili izprva nekam nemirni; ni jim šlo prav v glavo, da bi bilo toliko lepote in zanimivosti res popolnoma zastoj. Pa je moralo že res biti: pri vstopu niso plačali niti solda in ves čas predstave — cel dve uri je trajala! — jih ni nihče nadlegoval s krožnikom za prostovoljne prispevke.

Ko je bilo konec predstave, so gledalci zadovoljni in veseli vstali. Toda glej: pri izhodu sta stala dva klovna z velikima krožnikoma in nad njima je visel lepak z besedami: »Izhod 1 frank.«

Ravnatelj se ni bil zlagal: saj ni nikjer oznanil, da bi tudi odhod iz cirkusa nič ne stal. Parižani so dobrodušni ljudje in razumejo šalo: odrinili so zatorej tisti frank — saj je bila zabava naposled toliko vredna...

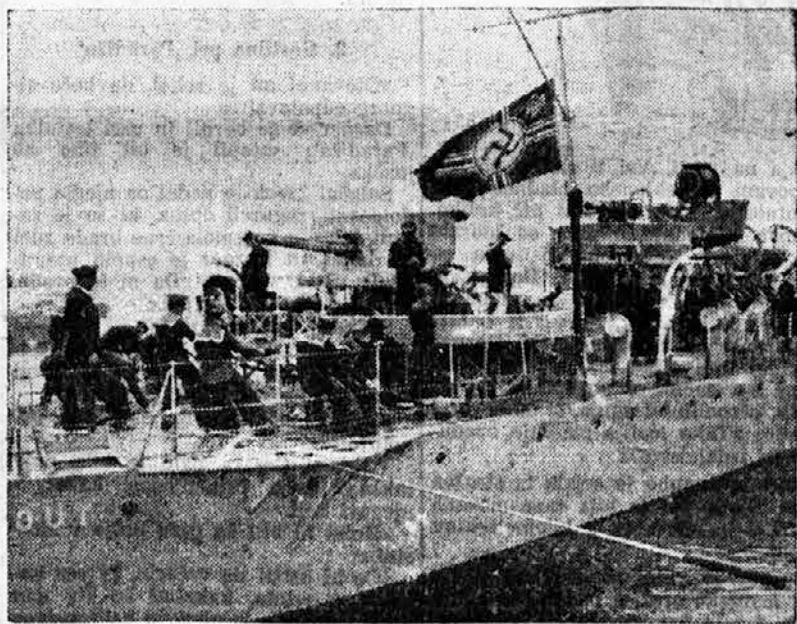
5 let pozneje

Bern, aprila

Neki švicarski ženski list je razpisal anketo pod naslovom: »Kako se počutite pet let po ločitvi?«

Na vprašanje je odgovorilo 73 žensk. Med njimi jih je 41 obžalovalo svoj prenegli korak; če bi danes odločale, so napisale, bi ostale pri svojih možeh.

Le 25 vprašank, to je dobra tretjina od njih, je izjavilo, da so srečne, ker so se odkrile svojih mož. Sedem nepopoljšljivih se je pa vrnilo k svojim možem.

Spet v domovini: angleški rušilec »Scout« je pripeljal truplo nemškega londonskega poslanika v. Hoersch v nemško pristanišče Wilhelmshaven.

»Možek, pozno je že, ali še ne boš legel?«

Tatral se še ozrl ni na njo, ko je zamrmral:

»Ne; kar tu bom prenočil.«

Žena je po malem in brez besede odšla iz sobe.

Drugi dan je Tatral s tresočo se roko odklenil predalček. Spet je pisala Emica. Njemu... Joj, tako mračno so bile besede, tako v srce segajoče, da se je Tatral zdrznil. »Umrla bi rada,« je pisala žena; »nič več me ne ljubiš, ni zlati možek. In vendar samo tebe ljubim — kako nama je bilo včasih lepo! Tako ne morem živeti dalje. Božajočih, nežnih besed si želim, po ljubezni koprim...«

Ko je zvečer Tatral po tistem stopil v predsobje, je videl skozi nerazsvetljeno obojnico, kako je sedela Emica v svoji sobi na malem divanu z žalostno pobešeno glavo. Videl je tudi, da je bil predalček odprt.

Splazil se je do vrat in pridružen polkal:

»Emica...«

Žena se je zdrznila.

»Emica!« je nežno ponovil mož.

Ženi so solze zalile oči; potlej je naslonila glavo na moževе prsi in zašepetala:

»Zakaj si bil takšen z menoj...?«

Namesto odgovora jo je Tatral strastno prijel nase.

Anketa je dala zelo poučne številke; le škoda, da se ni list obrnil tudi do kočencev. Bilo bi zanimivo, videti tudi te številke in jih primerjati z onimi. (np)

Težave za časa menstruacije

Poznamo premočne menstruacije (mesečno perilo) v sled slabokrvnosti, zatem menstruacije, ki radi slabotnosti predolgo trajajo, potem zopet menstruacije, ki so zvezane z bolečinami in to pri raznih vnetjih in krčih, kateri so največkrat nervoznega karakterja. Premalo časa trajajočim menstruacijam ali pa če ista sploh izostane, je vzrok splošna telesna slabost. Ravnotako je pa tudi neredna menstruacija, ki nastopi prezgodaj ali prepozno, posledica slabe telesne konstitucije. Vse te motnje mesečnega perila povzročajo ženam mnogo skrbi.

Teden dni pred pričakovanim nastopom menstruacije je treba pričeti z dnevnim pitjem Planinka čaja, kar naj traja 14 dni. Sedeče kopeli, lahka dieta, samo lahko prebavljivo meso, mnogo mleka, sadja in sočivja. Poskrbeti je za dobro čiščenje.

Gospodična, 24 let stara, je imela

„Odpravimo iz hrane vse, kar je škodljivega,

in dajmo ljudem namesto tega nekaj prijetnega, pa zdravju koristnega!“ je mislil župnik Kneipp. Štiri leta je delal poizkuse, dokler ni neki dan iznašel recepta za res pravo sladno kavo: „Kneippovo sladno kavo“.

Kneippova

samo v zavitkih s sliko župnika Kneippa!

Recept za lepoto

(dn) Pariz, aprila

Neki japonski profesor za žensko estetiko uči svoje mnogostevilne učenke, da je za ohranitev mladostnosti in lepote več ko vsa telesna nega vredna duševna.

Če smemo temu profesorju verjeti, »lahko vsaka ženska, naj bo še tako grda, postane neskončno mikavna, če ima trdno voljo, da bo moškim ugajala. V ta namen zadošča, da prežene iz svojega duha sleherni nizkotno čustvo, nikoli ne sme biti nevoščljiva ne obrekljiva, ne jezikava, ne razdražljiva, ne razburjiva...«

Japonski profesor pač ne misli ustvarjati zale ženske nego svetnice — meni »Journal«, ki smo iz njega posneli gornjo informacijo.

Kje se okroglost neha in pijanost začne

(hk) Madrid, aprila

Španska vlada je izdala uredbu, ki omogoča natančno in neizpodbitno razločevanje »okroglosti« od pijanosti; le-ta je namreč kazniva, zaradi okroglosti te pa nihče ne more klicati na odgovor.

Če pride kje do pretepa ali sploh do incidenta in kaže, da je vanj zapleten kakšen pijanec, mora policijski zdravnik takoj preiskati njegovo kri, da dožene količino požitiga alkohola. Če pa to iz tega ali onega vzroka ne bi bilo mogoče, mora aretiranec ponoviti za komisarjem težak stavek. Če se mu ne zapleta, je samo »okrogel«; drugače je pa spoznan za pijanega in mora plačati globo.

Za 1. april

(ok) Praga, aprila

V »Prager-Tagblattu« beremo: Stenice je pač že sleherna gospodinja iskala, v špranjah in razpokah za posteljami in podobami na zidu. Toda iskala jih ni, da bi jih ponosno kazala svojim gostom, ali jih prodajala kot redkost zbiralcem ali ljubiteljem živali: nego zato, da bi gnusni mrčes iztrebila.

In vendar se dobe ljudje, ki zbirajo to golazen. Vsaj enega takega človeka poznamo.

1. aprila t. l. je hodil neki na videz spodoben in normalen gospod po ulici »Na bojišti« in potrkal pri vsaki hiši; rad bi kupil stenice. In je res kmalu dobil zaželjeno: dva prekrasna eksemplara ostudnega mrčesa. Plačal je zanj dve kroni in ju je skrbno spravil v skatlico za vžgalice.

Cemu, vprašate? Zato da ju je doma položil na zglavje postelje svoje žene, fana-tične, skoraj bi rekel, obsedene pospravljalke, ki ni zdrava, če ne prestanto kje ne čedi ali briše.

To ji je mož napravil za 1. april...

Iz šale žalostna resnica

(ok) Bratislava, aprila

Neki cigan, Spala po imenu, je imel že lep čas nevaren, a plodovit postranski poklic: dal se je na cesti avtomobilom podreti na tla. Ravnal je tako spretno — mož je imel prasko! — da se je zmerom srečno izmazal, čeprav je vselej simuliral nevarno poškodbo. Avtomobilisti so bili veseli, če so se za par sto kron lahko odkupili odgovornosti za »nesrečo«, cigan se jim je pa na tistem smejal v pest.

Toda za velikonočne praznike je Spala dohitela usoda. Neki avto ga je zares podrl na tla in ga povozil do mrtvega.

Kurioznosti & nevsakdanjosti

Človek, ki mu je A O ime

Čudno pravdo pravdajo v Toulousu na Francoskem. Tam živi namreč nekdo, ki mu je Richard ime, piše se pa nenavadno kratko: O. Ta gospod O je ondan prišel na stanovski urad in hotel dati svojemu novorojenemu sinčku ime »A«, tako da bi bilo njegovo celotno ime »A O«. Uradnik pa ni hotel takega imena vpisati in iz tega se je razvila pravda. Sodišče je v prvi instanci odločilo, da se noben Francoz ne sme imenovati zgolj »A O«. Proti tej razsodbi se je pa O pritožil na drugo instanco. »VK

Najdebelejša ženska sveta živi v Melbournu, ime ji je Harriet Granger in tehtja 175 kil. Ubožico imajo že 8 let v bolnišnici; tam so ji morali napraviti posebno posteljo in stole. Miss Granger je danes stara 63 let. Do 56. leta je bila popolnoma normalna, takrat se je pa začela na lepem rediti; dobila je namreč nezasištan tek, tako da mora skoraj neprestano jesti.

Oživljene starine

Če je res, kar poročajo iz Moskve, se je Rusom posrečilo čudovit uspeh: njihovi učenjaki so namreč oživili majhne živalce, ki so jih našli zmrzle v geoloških plasteh polarnih krajev. Živalce so stare najmanj nekaj tisočletij. (Journal, Pariz)

Dresura

Neki bogat Američan je tako zdresiral leoparda, da gre z njim kakor pes na lov in da mu prinese ustrezno divjačino nedotaknjeno. »NZ

191 trillijonov muh

V Newyorku imajo na 32. cesti »Laboratorij za proučevanje žuželke«. Tam rede in goje... muhe. Laboratorij je ustanovil neki izdelovalec sredstev za pobijanje mrčesa. V 2 m³ velik zaboj zapro 100 muh in natresejo vanj mrčesnega praška. Če je prašek dober, bo prvih deset minut obležalo 95 muh. V 24 urah mora biti najmanj 60 muh mrtvih.

V laboratoriju umore tako vsako leto 50.000 muh. Izračunali so, da bi teh 50.000 muh, če jih ne bi ubili, imelo v bore petih mesecih natančno 191.000.000.000.000.000 potomcev.

Verjetnost petérčkov

Statistika neke ameriške zavarovalnice pravi, da pride približno na 87 normalnih porodov 1 par dvojčkov. Trojčki se rode v razmerju 1:7569, četverčki 1:658.503 in petérčki 1:57 milijonov. »XK

Kakteje

Nekatere mehške kakteje zrastejo do 10 m visoko in tehtajo do 12 kvintalov. »NZ

Izvolite nove živce?

Pred kratkim se je posrečilo celo živce transplantirati (presaditi). Tako smo brali v »Prager Tagblattu«, da so nekemu bolniku, ki mu je bila ohromela ena stran obraza, izrezali iz njegovega stegna kos živca in mu ga presadili na obraz. Živec se je zarasel in mož je imel čez pol leta spet ves obraz v oblasti.

75 milijonov

telefonskih razgovorov se vrši približno in povprečno vsak dan v Združenih državah. To se pravi, okoli 900 na sekundo. »NZ

Postelja je nevarna

Statistika pravi, da je l. 1934. umrlo na Angleskem 92 ljudi, ker so padli iz postelje.

Napis na cerkvenih vratih Roda Roda pripoveduje, da je videl pred vhom v cerkev Santa Maria Novella v Firenci tole prošnjo v angleščini: »Prosimo ženske, da ne stopijo v cerkev v taki obleki, da bi jim pusčala gol vrat in ramena, ker bi s tem žalile angele, ki so zmerom osebno navzočni v tej cerkvi.« (for this would grieve the angels, who are always present in person in this church.) UK

GROZE

UR

iz dnevnika nekoga
kriminelnega komisarja

I

Mafija

1. Nepojasnjena izginotja

Rihard Dorner je zvrnil kozareček chiantija, gostega in rdečega ko kri, in potrkal po mizi.

»Cameriere!«
Natakar Giovanni je prihitel iz kuhinje in si spotoma obrisal roke.

»Se stekleničko?«
»Ne, hvala. Od vina mi je postalo še bolj vroče.«

Dorner si je otrl znoj s čela in se trudno naslonil na stolu.

»Plačal bi rad.«

V natakarjevih očeh je vzplamtelo kakor pri mački, kadar vidi, da ji je plič, ki ga je hotela napasti, odletel izpred nosa.

»Kaj? Signore se že odpravlja?«
»Jutri zjutraj moram biti v Messinu,« je odgovoril Dorner in obžalovaje vzdihnil.

»Škoda, da signore tako hitro odpušča. Danes bo v vasi veselica. Mnogo izletnikov pričakujemo, ki pridejo nalašč zaradi te veselice.«

Dorner je skomignil z rameni.

»Tudi meni je žal, a kaj hočete...«

Kupčija je kupčija...«

»Tako bom prinesel račun.«

Natakar je odšel. Dorner si je prižgal pipo, vstal, nekajkrat prestopil po sobi in si ogledoval slike, viseče na stenah.

Slike kralja Viktorja Emanuela in Garibaldija, pod drevesom speče pastirice, bljuvajčega Vezuva — vse to je Dorner že poznal iz drugih »albergov«.

Skozi odprto okno so padali zlati solnčni žarki in legali kakor ognjevit meči na rdeče kamenite plošče. Zrak je bil nasičen s sladko in omamno vonjavo magnolij in cipres. Pred okni so zvrženi plitki in kokodakale kocke. Iz vrta so prihajali topli in medletni glasovi strun. Nekdo se je ušil »O sole mio«, prenehal, ker je zašel v napačno noto, in začel iznova.

Na vsem, kar je Dorner videl in slišal, je ležal pečat lepote, sreče in pokoja. Težko, skoraj nemogoče si je bilo predstavljati, da tod ljudi ubijajo...

Toda Gaetano Borgi, šef napoljske kriminalne policije, je bil pripravljen položiti obe roke v ogenj, da so trgovci Bernardi iz Palermo, bankir Mormone iz Milana, dva tučca — neki Anglež in neki šved — dalje vdova bogatega »commendatora« Besozija in še več drugih, ki se Dorner ni spomnil njihovih imen — da so vsi v pokojnem in častiljivem »Albergu Paradisu« našli smrt.

Tu so jih bili poslednjič videli. Potem so se sledovi za njimi izgubili, kakor bi se vdrl v zemljo.

Gostilničar tega hotela, Cesare Sala, natakar Giovanni, sobarica, kuhar in vrtnar: vsi so bili pod prisogo izpovedali, da so vse pogrešane osebe samo eno noč spale v hotelu in drugo jutro nadaljevale svojo pot.

Gaetano Borgi je dal svojo hišo temeljito preiskati, od podstrešja pa do kleti. Tudi vso okolico je prebrskal in celo bližnji reki ni prizanesel; nič

napoljski kriminalist je bil namreč njegov dober znanec in prijatelj.

Dobil ga je pri zelo slabi volji: zloglasna »mafija« je bila italijanski kriminalni policijski vnoči vrgla izzivalno rokavico.

»Ali mislite, da je Holandec postal žrtev »mafije«?« je vprašal Dorner.

»O tem sem prepričan.«

Te besede je siknil skozi stienjene zobe. Na njegovem obrazu so se zrcalili mržnja, obup, onemogla togoča in praznoveren strah — čustva, ki navedla na slehernega Italijana, kadar nanesse pogovor na to skrivnostno in neustrašno, nevladljivo in okrutno morilsko tolpo, ki je s svojimi tipkami prepredala vso deželo in jo strahovala neprestano z novimi hudodelstvi.

»Kdaj se odpeljete na Sicilijo, dragi Borgi?«

»Čemu?«

»Da pojasnite ta umor.«

Gaetano Borgi je skomignil z rameni in se grenko nasmehnil.

»Ne, prijatelj, dovolj mi je že tega tedna, ki sem ga tam spodaj napravil. Zdaj naj se pa drugi peljejo tja in pokazejo, kaj znajo...«

Dorner se je porogljivo nasmehnil.

»Zakaj se smejete?«

»Smejem se skrivnostnosti, ki odete vanjo to tolpo, in praznovernemu strahu pred njo. Meni se zdi: nekoliko drznosti, nekoliko spretnosti — in ujeti jih bomo ali pa ustrelili kakor stekle pse.«

»Mislite? Potem pa slabo poznate našo »mafijo«! Sledove svojih hudodelstev vam zabriše tako temeljito, da jih še tako izkušeni detektiv ne najdejo. Celotno Wibo, svetovno znani detektiv, ki mi je pomagal iskati pogrešanega Angleža, je moral naposled priznati svojo onemoglost.«

»Jaz že ne bi bil tako hitro vrgel puške v koruzo.«

»Vi se smejete našemu babjevernemu strahu pred to tolpo — jaz pa vaš samozavesti. Vžle temu vam ne bi svetoval, da bi se spuščali v boj z mafijo: to bi bila prava blaznost.«

»Mislite, da tregam osramotitev?«

»Se nekoliko več življenje.«

»Če je že tako, pa naj bolj je odvrnil Dorner in neskrbno »komignil z rameni.«

»Saj me je že začel dolgačas moriti, in zame ni strašnejše reči od takega obetka. Vznemirljivi dogodki so za to najboljše zdravilo. Prav žal mi je, da se ne odpeljete na Sicilijo. Tako bom moral pač sam na pot...«

»Kaj?... sami —?«

»Hočem si ogledati zemeljski »paradiž«, tisti paradiž, ki pelje pot iz nje-ga naravnost v nebeskega.«

Borgi se je ironično nasmehnil.

»Da sem zavarovalni agent, vas ne bi zavaroval za življenje.«

»Saj ste šef kriminalne policije — torej me lahko zavarujete vsaj pred nepričakovanostmi.«

»Kako to mislite?«

»Dajte mi priložnost, da se seznamim s svojim nasprotnikom! Preden se spustim v boj z njim, bi hotel vsaj vedeti, kakšen je. Mislim, da imate dovolj gradiva, da mi lahko ustvarite nekakšno sliko v njem.«

»Gradiva o tem imam več ko dovolj. Izvolite z menoj!«

Odvedel je Dornerja v stransko sobo, polno omar in vitrin.

»Tole je moj »muzej groze«,« je rekel in pokazal z roko po pohištju. »Tu boste videli listine in druge stvari, ki vam bodo kmalu pregnale veselje, da bi se spuščali v tolikanj neenak in nevaren boj.«

»Ali me bodo pa le še bolj spodbodele,« je malomarno odvrnil Dorner.

Borgi ni pretiraval. Res je bil to »muzej groze«. Vsaka listina, ki jo je Dorner preletel z očmi, se je zdela ko prepojena s človeško krvjo. Tu so bili zapisniki preiskav o roparskih napadih, požigih in umorih, ki jih je imela

stvo strahu je bilo njemu docela neznan.

Nič kolikokrat je bil že gledal smrti mirno in izzivalno v obraz. Na fronti in pozneje v boju s hudodelci. Zdaj, ko ji je spet šel naproti, je preletel z očmi vitrine, kakor bi hotel dognati, kaj mu grozi: bodalo, revolver ali strup?

Borgi se je čez eno uro spet vrnil v »muzej groze« in je našel Dornerja z neko knjigo v roki. Opazoval je slike hudodelcev, ki so bili prišli policijski v roke, in ogledoval si jih je z isto radovednostjo, kakor pred pol ure orožje smrti, razstavljeno v vitrinah.

»Ali bi radi spoznali svojega nasprotnika?« je vprašal Borgi. »Potem pripravljate čas: v tem albumu ne boste našli članov mafije.«

»Da, rekli ste že, da jih ni moči dobiti v roke,« je menil ironično Dorner, ne da bi bil dvignil glavo. Vsa njegova pozornost je tisti trenutek veljala sliki nekoga moža s podolgovatim obrazom, orlovskim nosom in nenavadno velikimi, bleščecimi očmi.

Dorner je potrkal s prstom po tem obrazu in dejal:

»Stavim kaj, da sem tegale že nekje videl.«

»Malo verjetno: že lep čas trohni na Hudičevem otoku. Prijeli so ga bili na Korziki, ker je umoril nekoga orožnika.«

»Ali je Italijan?«

»Da, Giacomo Lombardozzi mu je ime. Preberite popis: 29 let star, rojen v Brindisiu, 11. avgusta 1926 obsojen pred maršjskim sodiščem...«

»Da, da, vidim. A vendar, tako zelo znan obraz... te oči... ta nos...« je zamisljeno mrmral Dorner.

»Nu, kako ste se oddaljili?« je vprašal Borgi in malo porogljivo priprl oči. »Moj mali »muzejček« vas je nekam ohladil — kaj?«

»Se danes odpuščajem.«

»V Berlin?«

»Na Sicilijo.«

»Menda se šaljete?«

»Mi ne pride na um.«

Borgi je prodrljivo pogledal Dornerja in bral v njegovih očeh neupogljiv sklep. Zato si tudi ni več prizadeval, da bi ga pregovoril in mu izbil njegovo namero iz glave.

»Če je tako, vam pa želim vse najboljše!« je rekel in mu krepko stisnil roko.

— — — — —

Že čez dva dni je sedel Dorner v obednici »Alberga Paradisa« in pil chianti.

2. Gostilna pri »Paradižu«

»Giovanni mi je rekel, da hoče signore odpotovati.«

Dorner se je obrnil in uzrl lastnika »Paradiža«, vstopil je bil tiho ko mačka.

Solnčni žarek je padal na njegov podolgovati zagoreli obraz, ki se je zaradi ozke in ko smola črne brade zdel še daljši, in Dorner je osuplo premišljal: »Sveta nebesa! Da ni te brade, bi rekel, da je... da je...«

Seveda! Isti obraz, ki ga je pred dvema dnevmoma videl v albumu kriminalne policije. Čudno, da ni Borgi opazil te presenetljive podobnosti.

»Zakaj misli signore tako hitro odpotovati?«

V glasu Cesara Sale je bila prav takšna mačja prilizjenost kakor v njegovih hoji.

»Hotel bi biti še pred nočjo v Messinu.«

»Če bi ostali do večerje, bi vas pogostil z rižoto, kakršne še živ dan niste jedli! Ko je njegovo veličanstvo — pokazal je na kraljevo sliko — počastilo moj hotel s svojim obiskom, ga je moja rižota tako navdušila, da si je naročil še eno poročilo.«

Dorner se je nasmehnil.

»Prišli ste me na občutljivi točki. Okusna jeddača in kozareček dobrega vina — česa boljšega naj si pač človek na zemlji želi?«

»Kaj? Signore se že odpravlja?« je vprašal natakar. V njegovih očeh je čudno vzplamtelo.

Aprilska

Kdor govoriti kaj ne vé,
polit'ko hval' al toži;
kdor pevcov peti kaj ne smé,
pa o vremenu kroži.

V aprilu vreme menja se,
to davno je že v modi
tam, kjer se brani Salasié,
in tam, kjer Führer vodi.

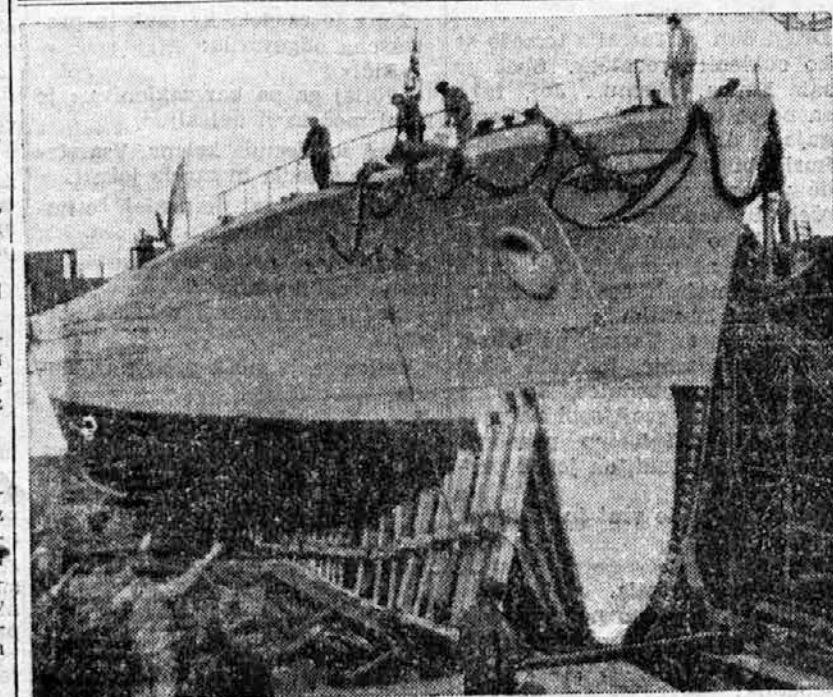
In vreme vpliva na ljudi,
da jih sprememba vabi;
kar bilo véraj dobro je,
to danes se jim gabi.

Prepričanje menjajavo
kot dame toaletu,
kar jim bilo je véraj že,
jim danes ni več sveto.

Še véraj množica moža
bi skoraj kamenjala,
povzdigne danes ga v Bogá,
le njemu gre vsa hvala.

Na svetu stalnega nič ni
kot le norost človeška,
tako april nas pouči
in pa — slabost človeška.

Ivan Rob.

Nemci so v kielški ladjedelnici dogradili novo matično ladjo za teta; porabiti jo mislijo pri letalskem prometu v južnem Atlantiku. Ladja — imenuje se »Ostmark« — je dolga 74 metrov in ima 2000 ton.

Vzdihnil je in komično zavrnil oči od obupa.

»Tako rad bi ostal pri večerji, ko ste mi jo tako zapeljivo naslikali. Toda ne upam se tako pozno na pot.«

»Zakaj ne?«

»Pravili so mi, da na Siciliji ponoči ceste niso baš brez nevarnosti. Strahili so me z mafijo...«

»Na, lepo so vam natvezli!« mu je skočil Cesare Sala v besedo in oči so se mu srdito zablistale. »Kdaj že so mafijo razgnali! Na vsem otoku ni niti sledu več o njej.«

»A vendar sem še pred kratkim bral v časnikih, da je tu izginil neki dragotinar s Holandskega —«

»Časopisi lažejo!« je razdraženo zavpil Sala in njegove črne oči so se še bešneje zablistale. »Gospodom od časopisov se hoče novih senzacij, pa si izmišljajo take bedastoče. S tem pa samo nas uničujejo. Kmalu ne bo več tuja, ki bi se upal na Sicilijo.«

Silno razburjen je bil. Na njegovem zagorelem obrazu so se pakazale rdeče pege. Oči so mu šarale ko oglje in kar streljale so gnev.

»Še na beraško palico nas bodo spravili ti časopisi, vrag naj jih vzame! In vlada vse to mirno gleda!«

Dorner je vzel iz denarnice bankovec za tisoč lir in ga ponudil gostilničarju.

»Na žalost nimam drobca.«

Sali so se še bolj zablistale oči, a to pot ne od srda, temveč od pohlepa, in se zapičile v šelesteče bankovce, ki jih je Dorner polglasno preševal ječal iz njegovih rok.

»Zdaj šele razumem zakaj se signore noče ponoči voziti,« je rekel Cesare in pokazal na gostovo denarnico.

»Toda signore sme biti brez skrbi: dal mu bom spremljevalca. Tudi moj kuhar je namenjen v Messino, in če nima signore nič proti temu —«

»Narobe, še veselilo me bo.«

»Torej ostane signore do večerje?«

»Menda!«

— — — — —

»Le kje sem ga že videl?« se je izpraševal Dorner, odhajaje iz hotela. Zavil je proti trgu, ki je stal kakor četr ure hoda od »Paradiža«. Zdaj bi bil celo kar pripravil staviti, da je tega moža, čigar sliko je bil pred dvema dnevmoma videl v albumu napoljske kriminalne policije in ki je tako presenetljivo spominjala na gostilničarja Cesara Sala, že nekje srečal.

»Le kje sem ga že videl? Kje?«

Dorner je brskal po spominu, kakor v kartoteki: po mestih, velikih kriminalnih procesih, imenih in obrazih — in zdajci je našel, kar je iskal:

»Krajičica Margherita!«

Da, na tej ladji je bil pred tremi leti srečal med potniki drugega razreda moža s takšnim obrazom. Nekajkrat ga je videl na palubi in se je še čudil, zakaj nosi možak tudi ob še tako lepem vremenu ruto za vratom, da mu je zakrila pol brade, in zakaj ni snel nabočnikov niti tedaj, ko je legel mrak na zemljo, in naposled, zakaj se je vselej obrnil stran, kadar je čutil, da ga Dorner gleda. Ta čudni sopotnik je zbudil v Dornerju sum, zato je povprašal pri kapitanu zastra njegja. Tam je zvedel, da se je prijavil kot Romeo Arata, trgovec iz Bologne. Njegove listine so bile v kar v najlepšem redu. Dorner ga ni izpustil iz oči tja do Genova, ko sta se oba izkrcala. A že na pristajališkem mostiču se mu je nekam izmuznil: pomešal se je bil med množico in se potopil v njej. Morda je čutil, da ga opazujejo?...

»Bog ve, ali me je spoznal?« je premišljal Dorner. »Ne bi rekel!« Že dolgo je bilo od takrat, razen tega je imel Dorner na ladji brke in je bil takrat njegov obraz docela drugačen.

Dorner je krenil po glavni cesti do pošte. Tam je oddal brzojavko na parisko kriminalno policijo s prošnjo, da mu takoj sporoče, ali je Giacomo Lombardozzi, tisti ki so ga pred petimi leti obsodili na Hudičev otok, še živ.

»A kako to, da ga ni Borgi spoznal, ko je vodil preiskavo?« se je izpraševal Dorner.

Aha, zdaj se je spomnil! Ko mu je Borgi pripovedoval o jalovem iskanju v »Paradižu«, je tudi povedal, da je gostilničarja »Paradiža« zasliševal ležega v postelji. Imel je vnetje srednjega ušesa in njegova glava je bila vsa obvezana. Zdaj mu je razumljivo, zakaj ga Borgi ni spoznal!

Dorner je cele ure pohajkoval po mestecu in okolici. Nekako je vendar moral obrniti čas. V hotel se je vrnil šele tedaj, ko je večerna zarja že ogrinjala goré v nežen rožnat plašč.

3. Noč groze

V obednici je bilo zanj že pograne-no. Poljske cvetlice so krasile mizo. Dorner je bil edini gost v hotelu, zato so mu še posebno pozornost postregli.

Rižote ni prinesel natakar nego Cesare Sala v lastni osebi. Nesel je skledo tako slavnostno pred »boj, kakor da bi bila posvečena posoda. Od-kril je pokrov. Zapeljiva vonjava jo zadehtela iz skleda. Dorner jo je z nasladi vdihaval.

»Smrt božja!« Diši pa že takota!

Toda jeddača je bila tudi zares imenitna. Ko jo je Dorner hvalil, je Sala priprl oči, kakor maček, če ga po-praska pod vratom. (Dalje prih.)

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Kumnova juha, golaževi valjanci*, bohinski sir.

Torek: Obara, sesekljani zrezki, lečna kaša, rižev narastek.

Sreda: Fina sirova juha*, telečja pečenka s pečenim krompirjem, zeljnata solata.

Četrtek: Zelenjavna juha, paradižni riž z jajci*, mešana solata.

Petek: Ribja juha, špinačni zvitek*, krompirjeva solata.

Sobota: Smetanova juha, špinača z jajci, dušen riž.

Nedelja: Cvetačna juha, naravni zrezki z mešano solato, čokoladna torta.

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Paradižnikova juha*, dušena teletina z zabeljenim krompirjem, rdeča pesa.

Torek: Vranični riž z goveji juhi, lovska pečenka s krompirjem in rezanci, kompot.

Sreda: Krompirjeva juha, goveji golaž* s cmoki, omelete s špinačo.

Četrtek: Zelenjavna juha, telečja obara z ajdovimi žganci, pomaranče.

Petek: Drobniakov juha, morska riba z mešano solato, jabolčni narastek.

Sobota: Cvetačna juha, sesekljani mesni hlebčki*, špinača, krompirjevi valjanci.

Nedelja: Porova juha z zdrobovimi cmoki, dunajski zrezki s cvetačno solato in dušenim rižem, maslene jabolčne rezine.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Golaževi valjanci

Na 10 dkg presnega masla ali masti zarumenimo 2 drobno sesekljani čebuli, pridemo 2 žlici rdeče paprike, 2 žlici paradižnikovega mozga in malo soli in zalijemo z 1/1 vode in vse dobro prekuhamo. Medtem skuhamo 1/4 kg špagetov v slani vodi, potem jih pa denemo v vrelo omako. Naposled pridemo še 1/2 kg hrenovk ali suhih klobas, narezanih na lističe. Jed serviramo v kozicah.

Fina sirova juha

4 dkg masla raztopimo in zarumenimo v njem 7 dkg moke, prilijemo malo mleka, premešamo in odstavimo od ognja. Potem še solimo in zalijemo s kostno juho.

V jušni skledi stepemo 2 rumenjaka s 6 dkg nastrganega bohinskega sira, s 6 dkg nastrganega krompirja, medtem ko potlej pa prilivamo juho, medtem ko rumenjake stalno žvrkljamo.

Paradižni riž z jajci

Riž kuhamo, ko je pa že skoraj mehak, mu primešamo gosto omako iz prežganja in raztopljenega vkuhanega paradižnika. Ko se riž popolnoma skuha, naložimo v globok krožnik na rezine zrezane v trdo kuhana jajca, okrog in okrog jih pa zalijemo z omako.

Špinačni zvitek

Iz 2 beljakov pripravimo sneg, vmešamo 2 rumenjaka, nekoliko nastrganega bohinskega sira in drobtinice, potem solimo in namažemo testo na tem solimo in namažemo testo na pločomaslen papir, ga položimo na pločvinasto pekačo in pečemo v pečnici. Še vročo pogačo namažemo s špinačo in narežemo za prst debele rezine. Nadev: špinačo pretlačimo in vmešamo vanjo presno maslo, 1 rumenjak samo vanjo na drobno sesekljane gnjati. In nekoliko na drobno sesekljane gnjati.

Paradižnikova juha

Paradižnikovo juho lahko brž in poceni pripravimo, saj ima skoraj vsaka

gospodinja v shrambi paradižnikove konzerve.

Juho pripravimo takole: na masti napravimo prežganje in mu prilijemo razredčeno paradižnikovo konzervo. Za 6 oseb je dovolj 1/4 kg paradižnikovega mozga, ker ga lahko razredčimo skoraj z 2 l vode. V tako pripravljeno juho zakuhamo riž ali cmoke. Juho solimo in sladkamo po okusu. Čas priprave: 10 minut.

Goveji golaž

Na masti pražimo narezano čebulo, dodamo papriko in zalijemo s 1/1 vode za vsak kg mesa. Meso dušimo, dokler se ne zmehča. Po okusu lahko golažu pridemo paradižnik. Ta način priprave je preprost in hiter.

Sesekljani mesni hlebčki

25 dkg sesekljane govedine, 25 dkg sesekljane svinjine, 1 namočeno in ožeto žemljico, sol, poper, česna po okusu, malo majarona in 1 celo jajce dobro premešamo, potem pa oblikujemo iz te zmesi majhne hlebčke, jih povajljamo v drobtincah in pečemo na masti kakor zrezke.

Jabolčni narastek

5 dkg presnega masla spenimo, potem primešamo drugega za drugim tri rumenjake in 5 žlic v mleku ovlaženih drobtin, nekoliko nastrganih limonovih lupinic in nekoliko stolčenih mandljev. To kašo dobro premešamo in dodamo 4 na kocke zrezane jabolka, dve žlici sladkorja in trd sneg iz 3 beljakov. Jed pečemo v omasleni pekači v zmerno vroči pečnici.

Nasveti za gospodinje

O sukanu

Gospodinje so marsikdaj v dvomih, kakšna je neki nit, s katero šivajo. Močna nit mora biti svilena, zakaj vse druge niti se rade trgajo. Svileno nit spoznamo tako, da jo zažgemo, in če le po malem gori ali pa sploh ne gori in se sevre v bučko, povrhu pa še po prismojenju roževini smrdi, smo lahko prepričani, da je nit svilena. Vse druge niti hitro vzplame, pepel pa sproti odpade.

Trd bohinski sir namočimo za nekaj časa v svežem mleku, potem ga pa s čisto krpo osušimo. Sir postane svež in okusen.

Narezana limona ostane sveža, če jo položimo z narezano stranjo v kis na krožniku.

Rožnato perilo iz trikoja pri pranju precej zbledi. Dobro je torej, da izplakujemo obdelano perilo v vodi, ki smo jo pobarvali s koščkom kričeče rožastega svilenatega papirja. Perilo dobi tako spet svojo prvotno barvo.

Za prehlad, pravijo Angleži, je najcenejše in najuspešnejše zdravilo — gorčica. Stvar je zelo preprosta: Bolnik si pripravi kopel in da vanjo 2 do 3 žličke gorčice. Voda mora imeti najmanj 39 do 40 stopinj. V tej kopeli ostane bolnik samo nekaj minut, potlej zleze hitro v posteljo, zaspi — in ko se prespi — tako pravijo Angleži — je preroben in se počuti ko mlad grški bog.

Krvne madeže na marmorju očistimo, če zmešamo bencin z žgano magnezijo in kanemo to mešanico na madež. Čez kakšno pol ure odstranimo magnezijo in marmor izperemo.

Kozmetika

Če se ti roke poté

10 g boraksa raztopimo v 60 g rožne vode. V 500 g alkohola raztopimo 30 g glicerina, 10 g borove kisline in 30 g salicilove kisline. Obe raztopini na koncu zmešamo.

Roke si moramo večkrat na dan umiti in jih zmerom natreti z omenjeno mešanico.

Zoper prhljaj na suhem lasišču

3 g rezorcina raztopimo v 75 g vinskega cveta (95%nega). Potem kaneemo v raztopino še 2 do 5 g ricinovega olja; več, ako je lasišče zelo suho, manj, ako ni preveč suho! Zaradi blagega vonja prilijemo še 20 g kolinske vode. Pred uporabo potresi!

Če se ti noge poté

2 g salicilove kisline in 2 g kafe raztopimo v 100 g 80%nega alkohola, potem pa dodamo še 10 g formalina.

Po kopeli si moramo podplate in med prsti namazati s čopičem.

Zoper solne pege

V 100 g rožne vode raztopimo 5 g cinkovega acetata in odšavimo z 20 g kolinske vode. S to raztopino ovlažimo solne pege.

LJUBEZEN IN UPANJE

Kadar se ljubezen izpreverje v sovrastvo, je živa še zmerom. Če splahne v nebržnost, je nikoli ni bilo. Če se pa iz nje izluči prijateljstvo, je bila ta ljubezen zgolj zmota — kajpada najlepša in najbolj osrečujoča zmota, kar jih more dati življenje.

Oskar Baum.

Največji dobrotnik je upanje. Aleksander Engel.

Ženska, ki hoče biti ljubljena

Kaj ji svetuje moški

Stirinajst točk

Napisal Maurice Dekobra

1. Bodi lepa, in če že ne lepa, vsaj ljubka, in če že ne ljubka, vsaj vesela. Na kis se muhe ne love.

2. Sprijazniti se moraš s tem, da se jih od deset moških najmanj osem prej vloi na telesno lepoto kakor na duševne odlike. Zalostno je to, a resnično. Tvoje oči so lovke. Če hočeš, da ti bodo pečeni golobje leteli v usta, moraš v ta dva žarometa položiti vse svoje čare.

3. Bodi diplomatska; nasproti možu diplomatska biti se pa pravi, zatrdjevali mu, da se mu njegova poceni konfekcijska obleka, ki je zanjo dal 500 din, bolje poda kakor drugemu eleganten kroj iz rok najdražjega mojstra.

4. Ne pozabi, da obstoje že določene fraze, ki jim grede može brez izjeme na limanice, naj že bodo bebeli, premetenci ali veliki duhovi.

Ná majhno, a dobro izbiro:

a) »Ah, vi... vi niste takšni kakor drugi...«

b) »Pustite me!... Rotim vas... Ne, preveč bi morala trpeti!...«

c) »Kje ste se naučili takšnega poljubljanja?«

d) »Ne vem, kaj bi storila, če bi me zapustili!...«

e) »Tudi če bi mi ničesar ne dali, bi vas prav tako ljubila!...«

5. Če se hočeš nekega moškega odkrižati, se poroči z njim.

6. Če bi se rada omožila, misli na Tantalove muke. Vsaka ženska, ki preveč dovoli, premalo pozanje.

7. Čim bolj zavlačuješ uslišanje, tem trdnje caplja riba na trnku.

8. Ljubezen je postojanska vojna:

nasprotnika je treba tako obdelovati, da postane krotak.

9. Možu, ki ga ljubiš, ne smeš pokloniti preveč darov, drugače bo mislil, da imaš slabo vest.

10. Bodi zvesta! In ne počni tako, kakor je delala tista žena, ki je rekla: »Ah, moj mož!... Nikoli bi mu ne mogla ostati zvesta, če bi se mu od časa do časa ne izneverila.«

Če hočeš moža prikleniti nase, so ti na razpolago štiri metode.

1. Čuti. To pa zaleže le nekaj časa. Kajti silne strasti niso trajne.

2. Tudi s čarom tovarštva ga lahko prikleneš nase; z ljubkostjo konverzacije; s skupnim umetnostnim ali sportnim zanimanjem.

3. Če si ljubosumna, za božjo voljo tega nikar ne kaži! Vsakdanja ljubosumnost žene, ki svojega moža trpinči, je kakor ona stalna kaplja vode, ki izvrta kamen. Toda potrebno je, da ob priložnosti ljubosumnost le pokažeš, a na okusen način, kajti to se moški nečimernosti laska.

4. Moškega pa lahko prikleneš nase tudi po njegovem želodcu. Nekatere može primami dober ragout ali pa sočna pečenka... Poznal sem moža, ki je svoji ženi ostal dvajset let zvest, ker mu je znala speči njegov vsakdanji bistek natanko tako, na pol angleško, kakor mu je tako dobro teknilo.

Anekdote

PROMPTEN ODGOVOR

Lord Linlithgow, novi indijski podkralj, je zelo prisoben mož in ima mnogo smisla za humor. Ko je govoril na nekem volilnem shodu, mu je neki politični nasprotnik skočil v besedo s surovim medklicem:

»Odkod pa imate svoje ostr... premoženje, he?«

Brez pomišljanja je Linlithgow odgovoril:

»Od tam, od koder imate vi svoj nakazni obraz — od očeta.«

MIROLJUBEN PESNIK

Slavni ruski pesnik Aleksander Puškin (1799—1837), ki se Rusi že zdaj pripravljajo, da svečano proslave 100-letnico njegove smrti, je rad dejal: Rus ima dve domovini, Rusijo in Evropo.

Nekega dne so ga prosili, naj zloži bojno popevko za neko državo, ki je bila v vojni s svojo sosedo. Toda Puškin je odlonil:

»Prav dam ljudstvu, če se bori za svojo neodvisnost, toda moja muza žaluje, kadar ljudje drug drugega pobijajo. Ne, ne morem opevati vojne.«

TALLEYRAND

Bivši angleški vojni minister Duff Cooper je napisal življenjepis francoskega državnika Talleyranda (1754—1838). V njem srečaš tudi tale dva izreka:

Mirabeau o Talleyrandu: »Prodaja svojo dušo za denar in napravi pri tem dobro kupčijo, ker dobi zlato za govno.«

Talleyrand o gospe Stačlovi: »Tako dobra je, da bi najrajši vrgla vse svoje prijatelje v vodo, samo zato, da bi jih mogla potem potegniti na suho.«

Naš pravi domači izdelek!

morajo zavidati. Moška nečimernost nam je najzanesljivejši pomagač.

Popolnoma nemogoče je dati splošno navodila. Vsak primer je drugačen. Nekateri može ne preneso pohlevnosti; zdi se jim dolgočasna. Drugi ne marajo navihanosti; zdi se jim otročja. V veliki zaupljivosti vidijo nebržnost, potrpežljivost imenujejo »mučniške manire«. Da jim ljubezen ne zaspi, jim je dan za dnevno treba stalnega obroka viharov prizorov, prekinitve diplomatskih odnosov in sprave nato. V literaturi se ti može imenujejo ljubimci.

Drugi, tako imenovani zakonski može, so dolžni poglavitno ceniti gospodinske čednosti svojih tovarišic.

Da, zakaj ne bi tudi z želodcem poskušala! Saj je to samo ena izmed tolikih metod za dognanje sreče! Toda nemara je vendarle malo preveč primitivna. Kajti če bi to držalo, bi za ljubezen zadoščalo, da si moški najame dobro kuharico.

Vsaka ženska, ki ljubi, mora biti pripravljena na to, da bo trpela... malo... zelo... neizmerno... (dk)

Francoski humor

Definicija lepe ženske

Chamfort, francoski moralist 18. stoletja (1741—1794) je na vprašanje, kaj je lepa ženska, odgovoril:

»Lepa ženska je raj za oči, pekel za dušo in vice za denarnico.«

Se ena o Chamfortu

O nekem znamenitem, a surovem zdravniku je Chamfort dejal:

»Njegov uspeh je razumljiv. Saj vse bolezni takoj zbeže pred njim, da on le v hišo stopi — ko tako grdo z njimi ravna.«

Madame de Sévigné

O neki ženski so govorili, da ima dva izpovednika, župnika svojega kralja in pariškega nadškofa.

»Za navadno in za fino perilo,« je pripomnila k tej govorici madame de Sévigné (1626—1696).

(Madame de Sévigné velja za eno izmed najodličnejših Francozinja sedemnajstega stoletja; posebno slove »Pisma«, ki jih je pisala svoji hčeri.)

Dve gaskonski

»Moj oče,« je pripovedoval neki Gaskonjec, »ima tako vojaško zunanost, da se samega sebe prestraši, kadarkoli pogleda v ogledalo.«

Neki Gaskonjec je zbežal iz bitke — samo zato (se je bahal), da si ne zapravi priložnosti za prihodnji boj.

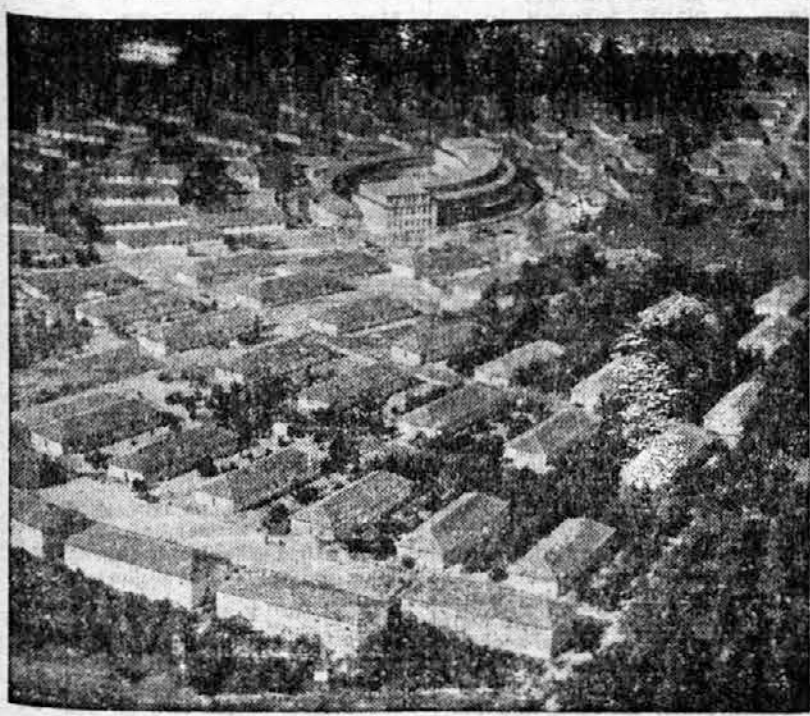
Napoleon o zdravnikih

»Zdravništvo,« je rekel Napoleon svojemu telesnemu zdravniku Desgenettesu, »je veda zahrbtnih morilcev.«

»Kako pa sodi veličanstvo o poklicu zavojevalcev?« je odgovoril zdravnik.

Heprestano nove vremenske nesreče dolivljajo v USA. Te dni je divjal v južnih ZDA-ah, njih državam strahovit orkan: terjal je 780 smrtnih žrtv, več tisoč ljudi se je pa nevarno potopilo. Posebno hudo je prizadeto mesto Joplin (na sliki).

Nemci so sezidali v okolici Berlina kar celo olimpijsko vas: v njej mislijo nastaniti sportnike so tekmovalnih držav. Naša slika kaže letiški posnetek olimpijske vasi: na sredi okroglo upravno poslopje.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohneta

priredil A. R.

4. nadaljevanje

Ko je Suzana uzrla svojega brata, je pospešila korak. Deklici je bilo sedemnajst let in na njenem svežem, vedrem obrazu je bila prečudno ljubko zapisana zaupljivost in odkritost. Rjave oči so se ji še bolj smejale kakor njene ustnice. Dekličin obraz ni kazal tiste pravilne lepote, ki s svojo hladnostjo človeka skoraj odbija; zato je pa njena naivna ljubkost pri prici vsakogar osvojila, tako neodoljiva je bila njena milina.

V svoji nepotrebnosti se je deklica spustila v tek in je vsa zaspila hotela planiti svojemu bratu okoli vratu, toda René je po hlevno odrinil: »Ne dotikaj se me, saj vidiš, kako sem umazan — drugače si boš vso obleko pokvarila!«

»Kaj mi to mar!« se je veselo zasmejala Suzana. »O, daj, da te objamem! Rešil si človeka! Dobri moj René, povsod kjer je treba storiti kaj lepega in plemenitega, povsod si ti zraven.«

Deklica je z obema rokama prijel brata za glavo in ga nežno poljubila.

Medtem se je bil tudi gospod Bachelin sopiha je približal. »Dobro dan, dragi prijatelj,« je pozdravil. »Spet novo dobro delo na vaš rovaš.«

»Ne govorimo več o tem, prosim vas,« ga je smeje se ustavil René, »res ni vredno besed. Najresnejše pri stvari je to, da se mi zdi, da se je fant potolkel. Prav bi bilo, Suzana, če bi stopila z Brigito in z domačo lekarno k njegovi materi. Če bo kaj stalo, boš kajpada ti plačala.«

»Rade volje, dragi brat,« je odgovorila deklica in že je odzvela. »Tudi midva bi stopila v hišo, ljubi gospod Bachelin,« je menil Derblay. »Saj sem kakor vlomilec! Vsaj preobleči in umiti bi se moral.«

René in notar sta krenila čez prostrano, s starimi lipami zasajeno dvorišče, v čigar središču je sredi med cvetličnimi gredami veselo igral vodomet.

Malmalsonski gradič je zgrajen na privozu iz rjavega peščenca. Mračno in na oko žalostno je to poslopje in njegove skrbljene strehe se otopno rijejo na nebu. René je imel svoje stanovanje samo v enem krilu gradu. V pritličju je bil njegov veliki delovni kabinet z visokimi, od stropa segajočimi knjižnimi policami. Sredi sobe je stala velika pisalna miza, vsa pokrita s knjigami in papirji.

René je peljal gospoda Bachelina v svoj kabinet. Vedel je, da je bil notar danes v Beaulieuju; nestrpen kakor vsi zaljubljeni, je hotel čimprej izvedeti vse važne in nevažne novice, ki jih je utegnil njegov stari prijatelj slišati pri grajski gospodi.

Toda danes se ni gospodu Bachelinu prav nič mudilo. Mirno je sedel v naslanjaču in je zdaj pa zdaj raztreseno pogledal tovarnarja, ki se je bil kakor velikan vprašal ustopil predenj. René ni mogel več skriti svoje nestrpnosti.

»Ali ste beaulieujski graščakini omenili moje spravne predloge?« je vprašal na videz mirno.

»Menda!«

»In so se ji zdeli sprejemljivi?«

»Popolnoma.«

René je poškilil proti notarju, le-ta je pa vztrajal v svoji redko-besednosti. Šele čez nekaj časa se je odločil za zaupljivejši ton:

»Ali ste rekli, da ji je tudi moj lov na razpolago?«

»Čemu neki?« je mirno odvrnil notar in skoraj porogljivo ošinil plavžarja z očmi.

»Čemu? Kako le morete to vprašati!« je začudeno vzkliknil René.

»Ne razumete?« se je naredil nevednega stari notar. »Zato ker ste

danes sami o tem govorili mlademu grofiču, in sicer na hudo romantičen način.«

René je zardel in je v zadregi pobesil glavo.

»Aha, gospod Beaulieu vam je govoril o najinem srečanju? A vendar... saj ni mogel vedeti, s kom ima opravka!«

»Jaz sam sem mu povedal; ali bi mi bil moral nemara še to povedati, da ste mu napolnili njegovo lovsko torbo iz same ljubezni do njegove sestre?«

»O, dragi prijatelj!...«

»Glej, glej, ali hočete mar tajiti?« ga je podražil Bachelin. »Nemara pa nič več ne ljubite mlade kontese?«

»O, ko bi si le mogel izgovoriti to ljubezen iz srca, saj mi je samo v gorje,« je otožno odgovoril René.

»Kako morem jaz, mož ki je leta in leta živel sam zase, samo v svojem delu — kako naj mislim na to mlado dekle, tako lepo in tolikanj ponosno? Ko sem jo prvič videl, je bila resna in zamišljena; najbrže jo je skrbelo nerazumljivo vedenje njenega zaročenca. In zoper svojo voljo, sam ne vedoč kdaj, sem se vanjo zaljubil. Prezrl sem globoki prepad, ki me loči od nje, pozabil sem razliko najinega družabnega položaja. Nisem se zmenil za glas svoje pameti, ne za nasvet svojih izkustev; videl in slišal sem samo čar ljubezni, ki je neodoljivo uklenil moje dušo. O, prijatelj, samega sebe me je sram, in vendar nimam moči, da bi se uprl tej blazni strasti, ki me opaja, ki me navdaja z nezrekljivo naslodo — ki mi daje vse, vse, le upanja ne. Kajti tu se neha moja slepota: upanja ni v mojem srcu.«

»Upanja ni?« Ze mogoče... je počasi odvrnil notar. »Toda ljubezen vas zato prav gotovo ni milnila, kaj ne? Torej sem imel prav, ko sem govoril z grofici.«

»Govorili ste? Z grofico?« je zajecjal René. »O čem ste govorili?«

»O čem drugem, kakor o tem, kar ste mi pravkar tolikanj strastno in prepričevalno razlagali.«

Derblay je z grozo odstopil za korak. V njegovih očeh se je utrlil blisk. Moral se je ugrizniti v ustnice, da je vdušil razburjenje, ki si je hotelo dati duška. In s stisnjenimi zobmi je vzkliknil:

»Ali sem vas mar pooblastil, da govorite z grofico o teh stvareh?«

»Ne, tisto pač ne; pooblastili me niste,« je mirno odgovoril notar.

»Toda, tako mi vseh svetnikov, priložnost se mi je zdel preveč ugodna, da je ne bi izrabil. Glejte, ali ni najboljšje, da se zadeva čim prej razčisti? Vi bi se bili morda sedne ali celo mesece obotavljali in se čedalje bolj zapletali v to ljubezensko pustolovščino. Ali ni bilo zato boljše, takoj vse povedati, tudi če bi tvegalo oholo zavrnitev? Nu, zato sem torej zini. Ali se vam ne zdi, da sem prav storil?«

René ni odgovoril, saj je komaj slišal, kaj mu notar pripoveduje. V viharju svojih čustev je skoraj izgubil zavest o tem, kaj se okoli njega dogaja. V ušesih mu je brnelo in megla se mu je delala pred očmi, in kakor razodetje usode se mu je zdel lastni glas, ki mu je koval v senh: »O, Klara! Če bi bilo vendarle mogoče —«

Notarjev glas ga je zdramil iz omotice.

»Hej, prijatelj!« je zavpil gospod Bachelin. »Zakaj me tako srepo gledate, kakor da bi vas bil kdo hipnotiziral?«

René si je potegnil z roko po čelo, kakor bi bil hotel pregnati bolesten privid. Nato je vročno dejal:

»Oprostite... Misel, da ste brez moje vednosti tako globoko posegli v mojo usodo, me je docela zbegala. Če bi bil to pričakoval, bi vas bil prav gotovo prosil, da mi česar ne rečete. Od tistega dne, ko sem bil tak slab, da sem vam priznal svojo ljubezen do mlade kontese, se neprestano kesam svoje slabosti. Toda zdi se, da je zaljubljenec srce pretesno, da bi moglo sprejeti vse blaženstvo; zato mu prekipe, nehoti mu uide pri-

znanje iz ust in izda več, kakor bi smel. Komaj sem priznal svojo skrivnost, se je že izgubila iluzija in pred menoj je vstala resnica v vsej svoji neizprosni goloti. Grofična Beaulieujska mi ne bo nikoli izkazala časti, da bi me le pogledala. Bogata je in odličnega rodu in zaročena z mladim in lepim grofom; ali nisem norec, ko jo ljubim? Prav je zato, da bom kaznovan, in pripravljen sem kazni sprejeti. Povejte mi vse in ne prizanašajte mi.«

»Prav. Najprej vam bom povedal, da mlada kontesa ni več bogata, da morda nikoli ne bo žena mladega grofiča in da ni še nikoli imel pošten snubec večjega upanja v uslišanje kakor ta trenutek baš vi.«

Renéju je pri teh notarjevih besedah vsa kri izginila z obraza. Nerazumljiv glas se mu je utrgal iz prs in mladi mož je tresoč se od razburjenja omahnil v naslanjač.

»Pazite, prijatelj, ne zbujujte mi jalovih nad, razočaranje bi bilo preveč strašno!«

»O, lahko vam dam upanje; toda obenem bom kršil družinsko tajnost. Zanesem se pa, da je ne boste nikomur izdali.«

René je viharno zgrabil notarja za roke in mu vročno pogledal v oči. Bachelin je nadaljeval:

»Mlada kontesa je zaradi izgubljene angleške pravde prišla ob vse! Tega pa danes še ne slutim, prav tako ne, kakor se ji niti ne sanja, da je grof Gaston že šest tednov v Parizu in da jo je pustil na cedilu. Tisti dan, ko bo izvedela o njegovi izneveri, bo zanjo strah... in takrat...«

»Ob vse!« Sramotno na cedilu!« je vzkliknil René. »Ne, tega ne razumem! Kako je mogel kdo zaradi denarja pustiti njo! Njo, ki bi morala biti za vsakogar najdražji zaklad!...«

»Vidite, prav to vaše nesebično stališče sem tudi jaz poudaril.«

»Oh, prosim vas,« je ognjevit vzkliknil René, »prosim vas, povejte grofici, kako mislim o tem... in povejte tudi mladi kontesi, prosim vas, rotim vas!«

Toda iznenada mu je upadel pogum:

»Ne, nikar ne govorite tega mladi kontesi! Preveč ponosna je in ohola, in misel, da bi morala biti hvaljena svojemu bodočemu možu, bi me bolj oddaljila od nje, kakor približala; da, morda bi prav zato odbila mojo snubitev. Povejte njeni materi, da bi mi bila roka njene hčere največje bogastvo; povejte ji, da si ničesar bolj ne želim kakor tega, da groficiča ne bi izvedela, kako je z njenim bogastvom — zato da bo lahko svobodno in brez zunanjih vplivov sprejela ali zavrnila mojo snubitev. In če bi ji zapisal vse svoje imetje, bi mi bila njena roka se zmerom milosten dar.«

»Stojte, stojte!« mu je skočil notar v besedo. »Nikar tako naglo! O, ta neugnani ogenj mladosti in strasti! Povem vam, da boste dosti pametneje vozili, če boste šli počasi in preudarno. Ta trenutek gre zgolj za vaš prvi obisk na gradu. Zadovoljite se za zdaj z njim! Bodite resni, mirni in preudarni in vedite se skromno, kakor se vašemu položaju spodobi. In nikar ne pozabite vzeti svoje sestre s seboj,«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SSKA

telefon 33-87

V petek 24. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 26. t. m. ob 11. uri dopoldne

»LUJDE V BELEM«

Vstopnina 3.—

Od 25. do 27. t. m.

»LJUBEZEN NA ZAPOVED«

V glavni vlogi: Richard Romanovsky in Käthe Gold.

Od 28. do 30. t. m.

»POSLEDNJI VALCEK«

V gl. vlogi: Camilla Horn in Svetislav Petrovič.

KINO TALJA KRANJ

predvaja v soboto 25. t. m. ob 20.30 uri in v nedeljo 26. t. m. ob 16. in 20.30 uri ljubko veseloigro s pri- ljubljeno Magdo Schneider

»NE POZABI ME«

KINO NADIŠAR TRZIC

predvaja v soboto 25. in v nedeljo 26. t. m. sijajno opereto

»ZENA, KI VE KAJ HOČE«

V glavni vlogi: Lil Dagover.

Pride: Harry Piel v filmu »Svet je moj« in svetovni tenor Tino Pattiera v velfilmu »Ena noč v Veneciji«.

KINO ŠOSTANJ

predvaja v soboto 25. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 26. t. m. ob 18. in 20. uri razkošni film

»PLESALKA BARBARINKA«

V glavni vlogi: Lil Dagover.

Dodatek nov zvočni točnik. Pride: »Lahka konjenica«.

PUCH

novi lahki kromirani modeli in drugi cenejši
Puchovi izdelki na ugodna mesečna odplačila

IGN. VOK

Ljubljana, Tavčarjeva 2

Podružnice: Kranj, Novo mesto, Celje - Miklošičeva 2

ker vam bo za strelodod; kajti med tem ko se bodo z njo ukvarjali, boste utegnili zbrati svoje misli. »In kdaj naj bi šel na ta obisk?« je z vidnim nemirom vprašal René.

»Ali vas je nemara že zdaj strah? Pojdite jutri; mislim, da vam bo nočni počitek dobro del; če drugega ne, vam bo vsaj samozavest vrnil.«

Notar je vstal, vzel svojo torbo in je že zavil k vratom, ko se je zdajci ustavil.

»Ali se še zmerom srdite, ker sem brez vašega dovoljenja govoril z graščakinjo?« je menil nekam porogljivo. »Sicer me pa v svojem razburjenju niti vprašali niste, kaj mi je odgovorila!«

»Res je!« je vzkliknil René in njegova pravkaršnja razigranost se je iznenada izprevrgla v tesnobo strah. »Tak povejte vendar, kaj je odgovorila? Zakaj me dajete na natezalnico?«

»Odgovorila je, kar človek na takšno vprašanje pač odgovori, to se pravi: da ima njena hči popolnoma pravo voljo, da je ne bo nikoli silila, ne tako ne drugače... Navadne vsakdanjosti pač... Ne, verjemite mi, besedo ima zdaj hči in ne mati. Pogum tedaj in mnogo sreče!«

In notar je mlademu graščaku prijateljsko stisnil roko in se poslovil.

Ko je René ostal sam, se je globoko zamislil. Moral si je priznati, da položaj ni več tako brezupen, kakor se mu je še malo prej zdel. Mlada kontesa, tako je modroval, bo morala vsaj nekaj mesecev ostati na gradu, da ljudje nekoliko pozabijo njeno »sramoto«. Tako bo torej imel dovolj priložnosti videti svojo izvoljenko in govoriti z njo, izkazovati ji pozornost in... kdo ve... morda si bo le pridobil njeno naklonjenost... vsaj naklonjenost! Pri tem bi mu tudi Suzana lahko pomagala; s svojo ljubeznivostjo bi si morda osvojila kontesino srce in bi nemara postala celo njena prijateljica. In potem... potem bi se mogoče v srcu ponosne grajske groficiče počasi vendarle naselila tudi podoba njene brata...«

Te lepe sanje so po malem začele dobivati v Renéjevem razmišljanju podobo resničnosti, in mladi inženjer je v duhu že videl obe deklici, eno visoke in ponosne postave, drugo drobno in nežno, kako se z roko v roki sprehajata v senenatem drevedu malmalsonskega parka. Kar duhal je že sladko vonjavo njene bližine; hotel je je objeti... ko je zdajci začutil na čelu rožnata usta in ga je nežen poljub obudil v resničnost.

»O čem razmišljaš, René?« je šepnil mehki Suzanin glas. In ker se ji je namesto odgovora le medlo nasmehnil, je povzela:

»Nočeš se mi zaupati? Teda moram res jaz prva z besedo na dan? Nu, prav; stavim kaj, da misliš na mlado in lepo plavalosko!«

René je planil pokoncu in je prijel sestro za roko.

»Suzana!« je vzkliknil očitaše.

Toda spričo njenega hudomušnega usmeva se ni mogel srditi nanjo. Nemo je obstal, izprašujoč se sam pri sebi, kako neki je mogla njegova sestra, ko je vendar še otrok, uganiti njegove misli.

»Saj me kar zmedeno gledaš,« je vzkliknila Suzana in se mu ljubeče nasmehnila. »Tak si res mislil, da je tvoja skrivnost tako dobro spravljena? Glej, dragi brat, zadnji mesec dni si ves spremenjen, popolnoma drugačen si kakor si bil prej, in res ni treba Bog ve kakšne ostroumnosti, da te človek spregleda. O, René, dobro vidim, da tvoje srce ni več samo moje. Toda zato nisem prav nič ljubosumna; preveč te imam rada. Nemir me daje in v skrbeh sem, a ne iz strahu, da bi izgubila tvojo ljubezen, temveč zato ker vidim, da trpiš. O, René moj, ko sem ti pa toliko dolžna! Ti si skrbel zame in me z ljubeznijo odgojil, ko sem ostala sama na svetu, brez očeta in matere. In zato se mi še danes zdi, kakor da bi ti bila več ko samo sestra, kakor da bi ti bila hči, otrok tvoje nege in ljubezni. O,

René, kako od srca ti želim, da bi ljubil in užival ljubezen! Nič ne bo tega bolj vesel kakor jaz; kajti ni je sreče na svetu, ki bi mogla po zaslugi nagraditi tako popolno bitje, kakor si ti.«

Dve solzi sta se utrnili plavžarju iz oči in mu spolzeli po licih. Tople besede njegove sestre so presekale napetost njegovih razdraženih živcev. Stal je nepremično ko kip, naslanjaje se na visoki kamin in ljubeče gledaje svoji sestri v nedolžne otroške oči.

»Zdaj mi pa jokaj!« je poredno vzkliknila Suzana. »Kaj je mar ljubezen tako žalostna reč?«

»Ne govori mi takih abotnosti!« jo je skoraj neprijazno zavrnil brat in se obrnil stran, da skrije zadrego.

»Abotnosti? Nikar no! Katera ženska, ki te količkaj pozna, se ne bi borila za tvojo ljubezen?«

Odločno se je ustopila pred brata.

»Nič se ne boj, René! Če bo treba, pojdem jaz sama k njej, ki jo ljubim, in ji bom rekla: »Draga gospodična, ni prav, da mojega brata ne marate, zakaj na vsem svetu ga ni moč, ki bi bil tako dober in pameten in ljubezni vreden kakor on. Jaz vam lahko to rečem, saj ga že zelo dolgo poznam in zelo natanko.« In govorila ji bom tako zgovorno, da bo sama prišla k tebi in se ti bo lepo priklonila, rekoč: »Gospod! Tale mala osebita tu, vaša sestra, je tako srčkano prijazna, da si ne morem kaj, da ne bi priznala vrlin njenega brata. Ali bi mi hoteli ustreči in postati moj mož?« In ti — ti se boš tedaj vladno priklonil in boš resno dejal: »Nu, da, če je že tako, gospodična, vam bom pa ustregel!« Vidiš, se že smeješ! Si se že potolažil!«

Suzana je dobrih je se prišla brata za roko in ga potegnula s seboj. René se ji ni upiral; njena otroška razposajenost ga je ukrotila.

»Pojdiva!« je vzkliknila. »V pričakovanju tvoje skorajšnje poroke bi se malo sprehodila po vrtu.«

Humor

V trilih

Truden in lačen sedi avtomobilist v vaški krčmi, zlovoljno čepi neki vaščan za sosedno mizo. Ker ni od nikoder postrežbe, potrkra tujec nestrpno po mizi.

»No, boste pa lahko dolgo čakali,« je menil možak za drugo mizo. »Zena je ravno v hlevu in krmi prašiče.«

»Kaj mar ni krčmarja pri hiši?«

»Pač... to sem jaz.«

Odgovornost

Učitelj: »Zdaj sem vam natanko pojasnil pojem odgovornosti. Nu, Marko, ali bi nam lahko povedal kakšen zgled?«

Marko: »Od mojih šestih gumbov na hlačah je ostal le še eden. Na njem visi vsa odgovornost.«

Predrago

Vengarjev Cene je bral, da radij ozdravi nekatere bolezni. Ondani stopi v lekarno.

»Deset dek radija bi koliko stalo?«

»Svojih sto milijonov,« odgovori lekarnar, ne da bi trenil z očmi.

»Če je tako, mi pa dajte za en dinar smrekovih sladakorčkov, ker sem namreč prehladen.«

Kakor v gozd —

Stric Pavle se nikakor še ne mara prištevati k starejši generaciji.

Zadnjič je v tramvaju neka dama rekla svoji hčerki: »Lizika, daj, lepo vstani, da bo stari gospod lahko sedel!«

Stric Pavle se je pa odrezal, da so se vsi sopotniki zasmeli:

»Kar sedi, Lizika, in povej svoji babici, da še prav lahko stojim!«

V kinu

»Oprostite, gospa, ali ne bi bili tako ljubeznivi in bi odložili klobuk? Plačal sem namreč dvanaest din za sedež!«

»Ze mogoče — jaz sem pa dala za svoj klobuk sto dvajset din!«

Marcel Allain in Pierre Souvestre :

Krivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

8. nadaljevanje

Sonja je vztrepetala ko šiba na vodi. Sree ji je tako divje razbijalo, da so ji utripili dušili grlo, da ji je kri brnela po ušesih... Kakor okamenela je nepremično obstala. Njen obup se je stopnjeval — toda prav v obupu je našla dovolj energije za odločno dejanje. Iz vode — naj stane kar hoče! Zunaj vsaj ne bo tako neobčutljiva, naj bo vsaj lahko tvegala boj. Vstala je. Z iztegnjenim roko je tipala po temi — v praznino. Niti najmanjšega šuma ni bilo čuti. Stopila je iz kadi, zgrabila svoj kopalni plašč in si ga z živčno naglico ogrnila. Z nogami je tipala istoč copate. Nekaj sekund je spet nepremično obstala, potem je pogumno stopila k stikalu in ga zavrtela: Moški je bil izginil iz kopalnice.

V sosedni sobi se je zasvetila luč. Neznane se ji je smehljali in rekli: »Nu, ali mar nismo bil galanten?« »Gospod, šala je trajala že predolgo, pošteno, predolgo. Prosim vas moram, da pri priti odidete! Zahtevam, da izgine!«

»Zahtevate? Takšnih besed pa res nisem vajen. Toda ker tega ne veste in ne morete vedeti, vam rad odpustim. Saj res, docela sem se vam pozabil predstaviti. Mi boste že morali opravičiti: raztresen sem, da je kaj. O tem pa razmišljajte?«

Princesa je samo z enim ušesom poslušala neznane besede: neprijeten sum jo je vznemirjal. Med njo in med moškimi je stal pisalnik, in v eno izmed miznic je bila malo prej preden je stopila v kopalnico, položila denarnico s 600.000 franki, ki jih je dopoldne dvignila pri hotelski blagajni. Opazila je odprti predal — opazila je na pisalniku ležec samokres... Sonja Danidova je bila večja strežanica.

Kakor da bi ji bil vsiljivec iz oči bral njene misli, je malomarno pripomnil:

»Čedno igralko imate; redkokdaj najde človek kaj takšnega v stanovanju samostojne dame...«

»Z dvema korakoma je bil pri pisalniku in segel po orožju.«

»Nikar se ne bojte!« se ji je rogala, »da vam bom izmaknil tale vrših prepelrebnih predmetov...«

»Z vsevo roko je izpraznil samokres in spravil naboje v hlačni žep, polje ga je pa z globokim priklonom ponudil princesi:«

»Nikar se ne smejte zastran moje predrizne previdnosti, toda nesreča se kaj hitro pripeti — in človeško življenje je vendar predragoceno!«

Sonja Danidova je besno zalučala samokres v kot.

Skušala je stopiti bliže k pisalniku, da bi dognala, ali je denar še v miznici. Toda neznane se ji je prevrtno niti. Toda neznane se ji je prevrtno niti. Toda neznane se ji je prevrtno niti.

»Sment! Dve je že! Nu, pošteno hudi boste bržčas, da sem vas tako dolgo nadlegoval. Toda vaša družba mi je bila pač predragocena... Zdaj pa moram oditi, če mi je še tako žal. Toda skozi okno ne bom odšel, kakor kakšen zaljubljenec, tudi v kamini ne bom izginil, kakor imajo vlomilci navado, in tudi skrivnih vrat ni v stelah vaših sob, da bi odšel kakor kakšen skrivnostni duh... Sami, vi, princesa Danidova, boste tako prijazni, da me boste sprenili do vrat, do prav neromantičnih vrat. Vendar preden se poslovim, dovolite, da vam pustim posetnico. Morda jo smem položiti v to na pol odprto miznico...«

Sonja je pridružno kriknila; neznane jo je hudobno pogledal, vzel iz svoje listnice posetnico in jo vrgel v miznico. Potlej se je obrnil k princesi in rekel:

»Prosim vas, bodite tako prijazni, spremite me do vrat! In nikar ne pozabite, ne pozabite za božjo voljo: krič, preden zaprete vrata za menoj, vas stane življenje!«

Nekaj sekund kasneje je smuknil tuje na hodnik. Sonja je zaloputnila vrata, zataknil, zapah in stekla k zvonec. Hkratu je dvignila telefonsko slušalko in telefonirala vratarju:

»Okradli so me! Nikogar ne izpušajte iz hotela!«

Na hodniku so se začeli hitri koraki. Zdajci je potrkalo na vrata. Princesa je odprla in kriknila:

»Primitte ga! Pravkar je odšel skozi tale vrata! Črne brke ima in smokling!...«

»Kaj se je neki zgodilo?« je vprašal vratar natakarija, ki je pravkar stopil iz dvigala.

»Zgodilo? Nič ne vem!«

»Iz katerega nadstropja pa ste?«

»Iz drugega.«

»Iz tretjega nadstropja me je pokli-

cala neka dama; nekakšen vlomilec je bil baže pri njej. Popnite se z dvigalom gor in pogledajte, kaj se je zgodilo. Da ni spet kakšna histerična žensčina strahov videla. Medtem bom že jaz pazil, da mi nihče ne uide iz hiše... Koj ko boste zgoraj, pa mi telefonirajte, da bom vedel, za kaj gre!«

»Prav!« je dejal natakarija, stopil za trenutek pred bližnje ogledalo in si počesal z glavnikom svoje rdeče lase, polje je brž skočil v dvigalo in se odpeljal navzgor.

Princesa Danidova je stala na pragu svojih soban, nedaleč od dvigala. Müller, nočni šef, si je prizadeval, da bi princeso pomiril. Sprva je raztreseno poslušala njegove tolažilne besede in mečkala med prsti malo posetnico, ki ji jo je bil pustil neznane namesto njenih 600.000 frankov v miznici: niti črke ni bilo na njej.

»Kaj pa je?« je Müller jezno vprašal natakarija, ko je stopil iz dvigala. »Odkod pa vi? Z dvigalom se vozite, saj vendar veste, da je osebju prepovedana uporaba dvigal!«

»Novi natakari sem iz drugega nadstropja: vratar me je poslal, naj pogledam, kaj se je zgodilo. Prosi vas, da mu takoj telefonirate, kaj se je zgodilo.«

»Po policijo je treba poslati!«

»Kakor ukažete!« se hitim!

Ker se je pa dvigalo, bržčas po pomoti, dvignilo medtem v šestu nadstropje, je stekel rdečelasi natakarija po stopnicah navzdol. Müller je stopil k telefonu, da bi poklical vratarja. V tistem trenutku pa, ko je zaklical v telefon: »Po policijo je treba poslati...« je že planil natakari v vratarjevo ložo:

»Za božjo čast! Brž moram steči po policijo, vi pa se vrat niste odprli!«

Vratar se je podvil in z vso naglico odprl natakarija vrata.

V šestem nadstropju so stali na hodniku dve sobarici in en služabnik in ugibali, kaj se je neki zgodilo. Služabnik je sluga opazil, da se je dvigalo ustavilo v šestem nadstropju, a nihče ni izstopil. Odprl je vrata in našel na tleh dvigala raztrgano obleko, črne brke in lasuljo.

Medtem je prišel v tretje nadstropje šef osebja, gospod Louis. Na polu k princesi Danidovi ga je zdajci ustavila baronica van den Rosen. In ker se je vdova štela med stare hišne goste, se je moral gospod Louis ustaviti, če je hotel ali ne.

»S čim vam lahko postrežem, gospa baronica?«

»Gospod Louis, premislite! Vsa sem iz uma! Pomislite: okradla so me! Preden sem odšla k večerji, sem položila svojo demantno ovratnico v skrinjico — in zdaj je ni nikjer! Repot in prerokanje tu zunaj sta me zbudila. Nekaj čudnega me je obšlo, pa sem vstala in pogledala — in pomislite: moja prekrasna ovratnica je izginila!«

Gospod Louis se je zagrabil za glavo in iskal primernih besed, da bi baronico pomiril — tedaj je pa že prišel gospod Müller in ves zmeden vpil:

»Brž pridite, gospod Louis! Princesi Danidovi je nekdo ukradel denarnico s 600.000 franki. Ukazal sem takoj, naj zapro vrata; upam da bomo tatu kmalu staknili...«

Takoj za gospodom Müllerjem sta prišli sobarici iz šestega nadstropja in prinesli s seboj čudne stvari iz dvigala...

»Kaj naj pa to pomeni?« je vprašal gospod Louis nejevoljno in začuden. »Kje ste pa to šaro staknili?«

Müller je prekinil šefa:

»Gospod Louis, kdo pa je oni novi natakari iz drugega nadstropja?«

»Novi natakari iz drugega? Prav tamkaj prihaja.«

Gospod Louis je pokazal z roko na nekega starejšega moža z belo brado in plešo, ki se je počasi bližal skupini.

»In oni rdeči? Oni rdečelasec?«

»Kakšen rdečelasec?«

Müller je že tekel po stopnicah k vratarju.

»Ali je kdo odšel iz hiše?«

»Ne, gospod Müller, nihče! Razen seveda natakari iz drugega nadstropja, ki ste ga poslali po policijo.«

»Tisti rdečelasec?«

»Da, da, rdečelasec!« je nič hudega ne sledeč odgovoril vratar.

Sonja Danidova se je spel vrnila v svojo sobo. Sedla je v klubijski naslanjač in premišljevala o nočnih dogodkih. Se zmerom je mečkala v roki posetnico skrivnostnega obiskovalca.

Zdajci je opazila, da se pojavljajo na belem platnenem papirju črke, sprva konaj vidne, polje pa jasne in debele... Fantomas...

X.

Domneve

Gospod Fuselier, preiskovalni sodnik pariškega kriminalnega sodišča, si je pravkar krtačil svoj klobuk, ko je Juve potrkal in vstopil.

»Lej, lej, Juve! Da spet vas po dolgem času vidim! Kje ste pa tičili celo večnost? Kar dolgočas mi je bilo po vas...«

»Saj veste, kako je z nami, dragi Fuselier: delo, delo in spet delo! In prav v poslednjem času se mi nedogodne zadeve kar kupijo...«

»Nikar ne prefravajte, ko pa žanjete tolikšne uspehe! Prosim, izvolite sestiti! Vi pa nimate kaj tožiti!«

»Uspehe!? Kje jih le vidite?«

»Juve, Juve, res ste preskromni! Kar spomnite se afere Beltham, ki ste jo razčistili, umora langrumske grofičice... Ali se ni mar proces zgolj po vaši zaslugi pred štirimi meseci končal?«

»Nikarite! Ne spominjajte me prav teh dveh primerov! V Belthamovi zadevi še sledu razčistitve ne vidim...«

»Tak prosim vas, saj ste vendar našli truplo pogrešanega lorda...«

»Prava reč!«

»Temu pravite vi prava reč? Po moji pameti je bila to kriminalistična mojstrovina! Sicer pa, Juve, povejte mi rajši, kakšen zlodej vas je bil obsedel, da ste šli stikat po kovčgih gospoda Gurna na Levertovej cesti?«

»Preprosta stvar! Že koj spočetka sem bil trdno prepričan, da ne gre za nesrečo ali za samomor. Torej je ostal edino en izhod: umor!«

»Prav, toda zgolj to prepričanje vam ni moglo mnogo koristiti!«

»Narobe: to je bil ključ zagonetke! Ko sem bil torej prepričan, da gre za

V 24 URAH

barva, plisir in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zapustnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

hudodelstvo, sem iskal hudodelca kakopak med ljudmi, ki so bili z lordom v kakršnih si budi stikih. Med drugimi sem izvedel tudi za Gurna, za Angleža, ki se je bil z njim seznanil v kolonijah, tam v Južni Afriki nekje. Po malem sem dognal, da je sloves tega Gurna nekam dvomljiv; nič preprostejšega ni bilo torej, kakor da sem si želel tega gospoda malo bliže ogledati. Napotil sem se k njemu, da bi mu malo izprašal vse, toda to se mi ni posrečilo, ker tega dišnega gospoda ni bilo doma. V njegovem stanovanju sem našel izdajalske kovčge — in pesmi je že konec...«

»Nu, tako preprosta se mi stvar vendar ne zdi, kakor mi jo vi slikate. Narobe: vaše iskanje priča o prav genialnem kriminalističnem instinktu — če smem tako reči. Saj bi iz te moke nikoli ne bilo kruha, to se pravi: mrliča bi ne bili nikoli našli, če bi prišli le pol ure kasneje v Gurnovo stanovanje. Mrliča bi bil sicer lepo odplul proti Transvaalu — in svet bi nikoli ne izvedel, kakšna usoda je doletela ubogega lorda...«

»Slučaj — nič drugega.«

»Preskromni ste, dragi Juve! Ali si pa stavite previsoke cilje. Še eno vprašanje: V Belthamovi zadevi niste našli nič novega?«

»Niti najmanjše malenkosti. V popolni temi lavam. Saj vidite, o uspehih ni govora...«

»Recimo, da imate prav, dragi Juve. V lolažo naj vam pa bo, da ste zadevo o langrumske grofičice popolnoma razčistili!«

»Nu, lepa popolnost...«

Fuselier je vstal in vrgel ogorek smotke v kamini, polje je pa prisedel k juvu v udoben, toda prav staromodni uradni kanape.

»Se to sem izvedel, Juve, da ste bili pri razpravi v Cahorsu. Mladega kriminalnega nadzornika — mogoče ga poznate, Louis Mauvel se piše — sem poslal tja, zaradi nekega vojaškega begunca...«

»Ne poznam ga!«

»Nič ne de; povedati vam pa moram, da ta moj mladi nadzornik begunca sicer ni dobil, pač pa je vas staknil. Bržčas ga je gnala v sodno dvorano radovednost, ali sam Bog si ga vedi kaj. Po pravici mi povejte, kaj mislite vi o tej stvari?«

»O kakšni?«

»Nu, o razsodbi. Ali je Etienne Rambert umoril svojega sina ali ne?«

Juve je zdajci vstal in začel živčno hoditi po sobi gor in dol. Videti je bilo, da mu je to vprašanje neprijetno.

Naposled je sedel na mizo preiskovalnega sodnika in dejal:

»Če bi me kdo drugi o tej zadevi izpraševal, bi mu bržčas sploh ne odgovoril, ali bi se pa tako izvil, da bi ne vedel, kam pes tace moti. Vi ste edini, ki mi bom zaupal svoje pravo mnenje o langrumske afere. Po moji pameti je zadeva šele v povojih, in razpiet menda še ni tako blizu.«

»Torej mislite, da Charles Rambert ni morilec?«

»Tega sicer nisem rekel...«

»Kaj pa drugega? Ali mar ni bil njegov?« oče tisti, ki ga je umoril?«

»Ta domneva pa res ni nemogoča...«

»Teh govorite vendar že jasneje!«

»Saj ni niti verjeti ne boste, kako zelo me ta stvar zanima. Od dne do dne mi bolj prehaja v kri in meso. Domneval in sklepal sem že na vse načine... Prav zanimive so nekatere moje domneve, toda vse so na šibkih nogah, nekam meglene, brez določenih oblik, nekatere so celo tako neverjetne, da se mi včasih že kar zdi, da me je moje veselje nad kombiniranjem zapeljalo v svet domišljije...«

Fuselier je juvu šaljivo požugal in dejal:

»Naposled spet vaš konjič: Fantomas?«

»Uganili ste!«

»Pa se ne šalite?«

»Ne, prav golovo ne!«

»Nekaj vam bom zanzal, Juve. Ali mi verjamete, da sem se »Fantomasi-ne« že jaz nalezal od vas?«

Juve se je vlijudo nasmehnil, Fuselier je pa nadaljeval:

»Čedalje bolj me zanima ta fantastični hudodelec — in zato bi vas prav rad še kaj povprašal zastran tega... Dovolite mi, da vas vprašam še nekaj nediskretnega?«

»Prosim, kar na dan z besedo!«

»Kako to, dragi Juve, da že zdavnaj niste prišli k meni na pogovor zastran podrobnosti o tatvini v hotelu »Royal Palaceu?«

»Ali mislite tatvino pri princesi Danidovi?«

»Da, da, ono tatvino vašega Fantomasa!«

»Fantomasa...? O tem še hudo dvomim...«

»Lej, bržčas se ne veste, da je pustil princesi svojo posetnico. Belo platneno posetnico, ki je bila sprva popolnoma prazna — in se je na njej šele pozneje prikazala beseda Fantomas.«

»S to stvarjo se Fantomas gotovo ni ukvarjal.«

»Zakaj to mislite?«

»Ne gre mi v glavo, da bi Fantomas pustil na kraju svojega zločina kakšno znamenje v dokaz. Potlej bi bilo že bolj pametno, da bi si kar na trak svoje čepice napisal: Fantomas & Co. Ne, ne, to ne bo držalo, saj bi bilo tako početje pošteno v nasprotju z načinom in slogom tega genialnega lopova.«

»Morda je pa storil to prav zaradi tega, ker je genij; nemara misli, da se mu nas ni treba bati, pa si nas vseh malo privošči. Ali se vam to ne zdi verjetno?«

»Nemogoče ni, vendar malo verjetno. Hudodelec Fantomasa kova ne dela tako neokusnih šal... ne strelja takšnih kozlov. Po mojem je bil tokrat na delu kakšen prav preprost hotelski ropar. Za spremembo se mu je zdelo prav svojisko, da vrne sum na Fantomasa. Zgolj potegavščina za policijo.«

»Nak, dragi Juve, prisegel bi, da se motite. Ropar, ki kar v eni sapi ukrade demantno ovratnico gospe van den Rosenovi in 600.000 frankov princesi Danidovi, ta že ni navaden lopov. Takšen plen utegne celo Fantomasa zamikati. Samo pomislite, s kakšno predznostjo se je lotil dela, s kakšno hladnokrvnostjo je preslepil vratarja, da je izginil iz hotela! Vrh tega pa ne sme pozabiti, da je moral lopov psihološko nadvladati princeso, to pa pri tako izobraženi dami ni od muh...«

»Ali imate spise tukaj, Fuselier? Povejte mi podrobnosti po vrsti.«

Fuselier je segel po sveženj spisov in pojasnil juvu izsledke preiskave in mu prečital nekatere zapisnike, ki jih je sestavil s prijami.

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolča, obolenju in lenivosti črevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in išijas, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arteriosklerozi) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za Din 20.—.

Reg. S. 229/36

Najbolj me je pri vsej zadevi osupil roparjev beg, je modroval Fuselier. Komaj je odšel iz princesine sobe, je že skočil v dvigalo, v pičlih par sekundah se je preoblekel v natakarija in jo hotel popihati iz hotela. In glej, vrata so bila že zaklenjena. Niti najmanj se ni zmedel, brž je skočil spet v dvigalo, se javil gospodu Müllerju — s pritiskom na gumb je poslal dvigalo v najvišje nadstropje, dobro se zavedajoč, da se bo tako najlaže odkril izdajalske obleke, lasulje in brade. Ne nadomaj je izbral priliko in stekel na policijo. Gospod Müller se v trenutni zmedenosti še zavedel ni kakšno usodno napako je zagrešil. Saj bi bil moral brž telefonirati po stražnike! Temu prevečenemu liču se je torej na lepem posrečilo, da je tako rekoč uradno krit zbehal iz levega brloga: vratar mu je kakopak uslužno odklenil vrata... Iz vsega tega sklepam, da človek, ki je tako vzišeno presodil položaj, ki je tako hladnokrvno izbral vse ugodne okoliščine, da tak človek torej ne more biti navadna hotelska podgana!

Juve je nekaj trenutkov razmišljal, potem je pa dejal:

»Zastran bega se še ne čudim toliko; način, kako se je tat izmuznil iz hotela, je prav golovo dokaz njegove spretnosti in iznajdljivosti, več pa že ne... To pa, da je umel lopov preprečiti vpitje princese Danidove, to me je pač osupilo. Saj bi jo bil z lahkoto zaklenil v kopalnico, pa je prevečene ne ni, temveč jo je celo prisilil, da ga je spremila do vrat in mu jih sama odprla. To je brez dvoma od sile... Občudovanja vredna je njegova samozvest o lastni psihološki nadmoči, saj bi se bil sicer gotovo ne upal tvegati takšne predznosti!«

»Zdaj torej vidite, da je zadeva prepletena s presenetljivimi podrobnostmi. Še nekaj! Kako si na primer razlagate, da se je hudodelec tako dolgo mudil pri princesi?«

Juve si je živčno segel v lase in ni odgovoril, zato je naposled Fuselier vprašal dalje:

»Kakšen pomen naj bi po vašem imel prizor v kopalnici? Zakaj neki se je vlomilec izdal za zaljubljenca?«

»Jaz vidim samo en razplet te uganke, gospod Fuselier... Gotovo ste si ogledali princesine sobane?«

»Kakopak!«

»Kje se je po vašem mnenju vlomilec skrival?«

»To sem na srečo že ugotovil. V kopalnici je prha, ki jo deli gumast zastor od ostalega prostora kopalnice. Za tem zastorom se je moral tat skriti, saj sem našel sledove stopinj, moških seveda.«

»Prha je v kotu kopalnice, blizu okna? In okno je bil na pol odprto, vsaj do tistega trenutka, ko je stopila Nadina v kopalnico, da bi pripravila gospodariči kopel, kali?«

»Tako je. Kaj sklepate iz tega?«

»Taka okoliščina je zelo zgovorna, se mi vidi. Zelo zgovorna, pravim. Tako si lahko razlagam, zakaj je bil ni vsiljivec zaljubljenost. Pobegnil je iz sobe gospe van den Rosenove, nu, in

Takšne napise je te dni nosile po rimskih ulicah več tisoč Francozov, ki so prišli v italijansko prestolnico na obisk. Na transparentu, ki ga kaže naša slika, se bere: »Dol sankcije! Naj živi Italija! Pravi sinovi Francije.«

